

Şikayetçi olmadığınız bir konu kaldı mı? Hayatınızın her anında, duyularınıza çarpan gerçeklikler karşısında irkilmeden, içi ezilmeden ve hatta tiksinden durabiliyor musunuz? Yozlaşmış duygu, hareket ve düşüncelerin halis duygu, hareket ve düşüncelerin yerine nasıl da geçtiğini; her yeri ve varlığı kendi yozlaştırıcı alanı içinde hızla erittiğini, kendine benzettiğini görüp dururken, hâlâ, maddeselleşmiş maneviyat, sevgi, dostluk, insancılık teraneleriyle boş teselli ve sahte mutluluk tacirliği yapmanın hiçbir anlamı yoktur.

İnsanlık, insanlık sûreti taşımakla beraber insanlık mânâsından mahrum durumdadır. Sûret değil mânâ önemlidir. İnsanı suratı taşıyız ama aslında kurt-tilki-kaplan-yılan ve akrep mânâsına sahibizdir: Hayvansal nitelik ve davranışlarla yüklüyüzdür. Öte yandan "İnsanlar, kâinatın özü ve özetidir." derler.

Demek ki insanlar kendi varlıklarından habersiz durumdadır. Kendinden haberdar olmak, kendini bilmek sûretin mânâ ile bir olması demektir. Yetkin İnsan'ın ulaşması gereken hedeflerden en önemlisidir. Öteki hedeflerinden birisi de her şeye uyum sağlamaktır. Yetkin-Kâmil İnsan kendisinin ne olduğunu bildiğine göre, kendi kudretinin olmadığını da bilir. Muratsızlıkları yaşar. Bilgi ve uygulaması (ahlâk) yönünden hiçbir eksikliği yoktur. Ancak kudret ve murat yönünden eksiktir.

Eski mürşitler şöyle derler:

Älemde mevcut olan varlıklar, istidatlarına göre vardılar. İnsanlar ne buldularsa, neye ulaştılsa istidatlarına göre oldu. Her şey kendinde bir şeyi tezahür ettirme istidadına sahiptir. Bilgi ve bilimin zuhur ettiği yer insandır. İstidatları yönünden birbirlerinden farklı olan insanlar bilimin çeşitli olmasını sağladılar; her insan türünün kendine özgü istidadı vardır.

İstidatların hepsi çalışmakla elde edilmez. Terbiye ve eğitim yoluyla fazlalaşır.

İnsan istidatta mecburdur, ama çalışıp çabalamada ise muhtardır.

İstidat çalışıp çabalama ölçüsünde maksat ve muradına ulaşır. Zorlama ve kader aynı zamanda mevcuttur.

İnsan akıllı olmakta mecburdur. İşi yapmakta ise muhtardır.

Ne Mutlu Kendini ve Yaradan'ını tanıyana! İnsan ne kadar mertebelerde yükselirse o oranda daha bilgili olur; dilekleri çoğalır ama işi de güçleşir. Daha bilgili olduğu için güçlüğü artar. Güç işler onun yakasını bırakmaz. Bir nefeslik an için bile kendini unutmaz, hep hazır olur. İşi de o denli güçleşir. İstidadı güç işlerin görülmesi yönünde gelişmiştir. Doğuşuyla beraberdir, cebridir. Uyanık ve her dem hazır olmak Yetkin İnsanın niteliği ve davranış şeklidir. İşlerin görülmesi, yani vazifelerin eksiksiz yerine getirilmesi hususu çalışıp çabalamayla elde edilemez. İstidatlı olarak enkarne olan varlık daima hazırdır, hedefine doğru ilerler ve mukadder olanı yakalar. Bunun önüne kimse geçemez. İstidatları yoktur zira...

Öyle kimseler vardır ki, bir bilginin sohbetine katılır, ama o bilgiden hiç faydalanamaz. Ya istidadı ya da maksadı yoktur. İstidadı olmayan **sohbet ehlinden** değildir. Maksadı olmayan da **sohbet eri** sayılmaz. Çünkü sohbet erinin **ortak maksadı** vardır. İkidenden fazla ve maksatları da aynı olur-

SEÇME ÖZGÜRLÜĞÜ ve BİLGİ

TÜM dünya insanlığı kendi yolunu kendisi açmak istiyor. Bu apaçık görünen bir olgudur. Bu yüzden de büyük çatışmalar hâlinde fikirler fikirleri, eylemler eylemleri takip ediyor. Birbirleriyle zıtlaşıp duruyorlar. Ne var ki, yolda kendi kendisine ilerlemek, yolunu kendi açmak sanıldığı kadar kolay bir iş değildir. "Özgürsün" denilmiş olmakla birlikte, insanların hürriyeti üzerinde bir hayli düşünmek ve tartışmak lâzımdır.

Acaba hürriyetimiz gerçekten bizim elimizde olan bir yolda mı ilerliyor ve gelişiyor? Ya da bu hürriyeti kullanabilecek durumda mıyız? Bunları da göz önüne almak gerekir. Sadece, "Hürüm. İstedığimi seçer ve yaparım. Bu benim yaşam biçimimdir." gibi garip ifadelerle bazı meseleleri ele almak pek faydalı değildir. Vê hiçbir sonuç da meydana getirmez.

HER ŞEYİMİZİ SEÇEN BİZİZ

İnsanlar; anne babayı, çevrelerini, ailelerini, kısaca her şeyi tamamen kendi isteklerine uygun olarak, kendi ihtiyaçlarının en

iyi şekilde karşılanmasını sağlayacak biçimde kendileri seçerler. Kendi varlığının temel yapısını ruhsal bir cevher meydana getirmektedir. Maddî hayat, çok daha önceden gayet düzgün bir şekilde düzenlenmiştir.

Bütün varlıklar seçme hürriyetini kullanırlar. Hem de sonuna kadar. Tercih skalasını haddinden fazla da kullanabilirler. Bu zaten günümüzde söz konusudur.

Varlık kendi dünyasını kendisi oluşturur. Eğer kader denen bir şey varsa, bu, seçme özgürlüğünden doğmuş birtakım sebep ve sonuç bağlantılarıyla kendisini ortaya koyan özel bir durumdur. Aslında seçme özgürlüğümüzü sonuna kadar kullanabildiğimiz için şu anda bu durumdayızdır. Yani seçme özgürlüğü olmasaydı, enkarnasyonlar da olmazdı.

Enkarnasyon, seçme özgürlüğünün çeşitli dozlarda kullanılmasından ibarettir. Her insan, yolda, sokakta, evde, uyurken çeşitli enkarnasyonlara tâbidir. Her an enkarnasyon içindeyizdir. Enkarnasyon aslında bir fiziksel olay değil, bir şuur olayıdır. Önemli olan, şuurumuzun herhangi bir yere enkarne olmasıdır. Kendimizi başka bir zaman-mekânda bulduğumuz an, oraya enkarne olmuşuzdur. Ordan sıyrılıp başka bir

yere enkarne olabiliriz. Yani her an ölür ve diriliriz.

VİCDANIN GELECEKTEKİ ROLÜ

İNSANLAR GELİŞTİKÇE SEÇİMLERİ DE GELİŞİR

Insanlar kendi yollarını kendileri seçmek isterken, bir şey daha ortaya çıkıyor. O da kurumların geçersiz kalmaya başlamasıdır. Çünkü insan birçok gerçeği, o kurumların kendisine sunmuş olduğu modellerin dışında çok daha farklı modeller hâlinde görebiliyor ve anlıyor. Meseleleri kavriyor. Ve böylece çatışma başlıyor. Hem kurumların kendi arasında hem de insanla kurum arasında. Ve ardından o kurumlarda bir yozlaşma, bir düşüş başlıyor.

Bu neden böyle? Çünkü dünyamız yeni bir çağın eşiğindedir. Bu çağın temel özelliği birleyici olmasıdır. Her şeyin tek bir şeye yükseltileceği bir devirdir. Bütün çoğullar bir Tek'e bağlanmak durumundadır. Aslında her şey, o Tek Olan'ın çoklu görüntüsünden ibarettir. Her şey özde bir ve aynıdır. İnsanlar da öyledir ve tek bir inanç vardır.

Aslında farklı diller bile tektir. "Dünyada ayrı ayrı konuşulan 175 tane dil varken, bu nasıl olur?" denebilir. Kelimeler farklı olmasına rağmen, hepsinin mantal seviyedeki anlamı aynıdır. Herkes sandalyeye başka bir isim verse de, kastettikleri şey sandalyedir, hiç değişmez. Bunu mantal düzeyde anlayan insanlar birbirlerini de anlarlar. Önemli olan şey, insan denen zeki varlığın, içinde bulunduğu seviyenin üstüne doğru yükselebileceğini gösterip birliğe ulaşmasıdır.

Globalleşmek dediğimiz, her şeyi bir gözle görebilmektir. Bunun sonucunda farklı öğretilerden bir tek öğretiye geçiş söz konusudur. Geleceğin insanlığında, birlik öncelikle öğretilerden başlayacaktır. Düalite ya da trinite yoktur. Tek bir öğreti vardır. O da var olan her şeyi en mükemmel şekliyle açıklayabilen ve gelişmeyi sağlayabilen bir öğreti olacaktır.

Gelecekte vicdanî hükümler geçerli hâle gelecektir. Egoistik hükümler değil. Varlığın kendi özünde var olan, şuurlaşmış çekirdek bilginin tecrübe hâlinde ortaya çıkışı vicdandır. Herhangi bir şeye iyi veya kötü diyerek ayırım yapmaz. Doğrudan doğruya merhamete, şefkate, yardımlaşmaya dayalı, insanlığın bütünsel olarak çıkarıyla her türlü hareketin ön plânda tutulduğu dönem, işte vicdanın hükmünün ortaya çıkacağı gün olacaktır. Bu da insanlığın olağanüstü bir gelişme göstermesi demektir.

Geleceğin dünyasında çok önemli değişikliklerin olacağı açıkça bellidir. Bundan bilim de payını alacaktır. Acaba bilim denen görüş tarzı, iç insanın gelişimini sağlayabilmiş midir? İçimizdeki insanın gelişimi hangi noktadadır? Bilimin kullandığı yöntemler ve bakış açısı insanı eşyadan ayıracak özellikte değildir. İnsanı, eşyanın başka bir türü olarak ele almaktadır... organik bir eşya gibi. Dolayısıyla insanın gelişimine herhangi bir yarar sağlayamaz.

İnsanlar herkesi kendisi gibi göremiyor, bilemiyor. Her bilgiyi ana bir bilginin parçası olarak anlayamıyor. Daima ayrımcılık içinde hareket ediyor. Hep analitik olma çabası içinde. Buna da bilimci zihniyet deniyor. Bilimin insanların sosyal yapısına getirdiği en büyük acı budur. Yani insanların parça parça olması. Apartman içinde bir komşunun diğer bir komşuyu tanımamasının altında bu gerçek yatmaktadır.

Bu durumdan yararlanan dogmatik inançlar, iç insanın gelişimini üzerine almaya çalışmıştır daima. Fakat onlar da belli bir süre için ancak belli bir etkiye sahiptir. Bu nedenle gelişen insan şuurunun ve zekâsının karşısında geri seviyeye düşmüştür. Yavaş kalmışlardır insanın hızı karşısında.

İnsanın sorduğu sorulara cevap vermek zorundadır. Cevap nereden geliyorsa, insan oraya yönelmek durumundadır. Gelişim ihtiyaçlarının karşılanması gerekir. Bu

Devamı S. 16'da

SON DANS...

Rakkaseler, son danslarını yaparken
Arz üstünde,
Nakkaşlar, bezedikleri tülleri serdiler,
Bir o yana, bir bu yana.
Yosun kokan denizlerden,
Gül kokan bahçelerden,
Dağların zirvelerinden,
Yükselen buğu,
Tüllerin nakışlarına
Esrarengiz bir şekil vererek,
Birlikte en güzel deseni çizdiler.
İç içe giren, bazen aynıymış gibi,
Dolanırken, kopacakmış gibi,
Oynaşan, canlı resimler.
Nakkaşlar son tezyinlerini,
Rakkaselerin son danslarına sakladılar.
Özenle, sevgiyle, bilgiyle
Yapılan nakışlar,
Ağır ağır ürüyor.
Sıralar birbirini yükseltirken,
Kâinatı beziyor.
Rakkaseler sarınırken
Kâinatın tüllerine,
Kendilerinden geçerek,
Dönüyorlar delicesine.
Görünmez kanatların üzerinde
Süzülürken göğe,
Bedenlerini bırakıyorlar sonsuz derinliğe.

Ruh ve Biliminin Türkiye'deki Önderi ve Kurucusu
Üstad Dr. Bedri RUHSELMAN'ın
1948 Yılında Ankara Dil-Tarih-Coğrafya Fakültesi'nde
Verdiği Konferans Dizisi...

RUH ve KÂİNAT

Dr. Bedri RUHSELMAN

(Geçen Sayıdan Devam)

ALIŞTIĞIMIZ için bunlar tabii görünüyor. Bunlar tabii olduğu kadar, bunlardan başka tabii olan hadiseler de var. Bu kadar harikulâde ve tabii görünmezler. Ona rağmen biz onları gayri tabiidir, akıl aımaz diye derhal reddediyoruz. Meselâ, medyum dediğimiz kişiler vardır. Bunlar fonksiyonları gereği trans hâline geçerler. Trans hâline geçtikten sonra, bu transi müteakiben kişi elini sallamaya başlar. Bakarsınız onun elini sallaması, karşıda bulunan lâmbanın da sallanmasına neden olur. Bu hareketler karşılıklı ve aynı şekilde mütemadiyen sürer. Biz bunu gördük mü? Görenlerimiz dahi, "Yahu hangi yerde böyle bir hadise gördük? Yok canım. Olmaz böyle şey." "Niçin olmasın?" "Olmaz efendim, tabiat kanunlarına aykırı bu" derler.

Ama senin dalağının yaptığı iş, gayri tabii olarak vazife yapması o tabiat kanunlarına aykırı olmuyor da, ellerin sallanması ve daha sonra o lâmbaya tesir etmesi, neden tabiat kanunlarına aykırı olsun?

Eğer onu bir adam 1000 defa görse, eminim izah etmeden onu bir daha gayri tabii bulmayacaktır. Yani o adam mütemadiyen elini sallasın, lâmba da dönsün, hiç onun görüntüsüne bile aldırmayacaktır.

"Ooo oluyor arkadaş."

"Eee nasıl oluyor?"

"Oluyor işte. Nasıl olsa ilim ileride anlayacak" diyecektir. Çünkü ona alışmıştır. Öbürüne alışmamıştır. Şu hâlde, öyle hadiseler vardır ki, bizim onları yadırgamamız, kabul etmemiz veya ilmî bir mevzu hâlinde mütalaaya değer bulmamız veya tamamıyla gayri makul diye reddetmemiz ve onun üzerinde çalışmak cehdini ve gayretini göstermememiz, onu ilim ve idrak harici addetmemiz, ancak iki şeyden ileri gelmektedir: Birisi ona alışkın olmamamızın neticesi, öteki de onun hakkındaki diğer tabii bilgiye sahip olmamamızın neticesidir.

Esasen, tabiatta mevcut hadiselerle hemen ilk adımlarda inanmamak, onları yabancı görmek veya gayri tabii zannetmek, bence bir ruh zayıflığının alâmetidir. Ruh zayıflığı dediğim; tetkik etmeden, teşhise gerek duymadan, doğrudan doğruya bir hadiseyi inkâr eden bir adam o hadisede tetkik için cehit sarf etmek kudretini kendisinde görmeyen adamdır. Bunun da başlıca sebebi; bilgi sahasında ayrıca bir cehit ve gayret sarf edip inkişaf etmek lüzumunu hissetmemiş olmaaktır.

Eğer bütün insanlar şimdiye kadar böyle hareket etmiş olsalardı, bizim elimizde bugün harikalar yaratan müspet, yani akademik ilim bugünkü derecesini bulamazdı.

Cehit: Çaba, Alâmet: Belirti, İnkişaf etmek: Gelişmek

Fakat bereket versin bu ilim adına çalışanlar, yani bizim cedlerimiz böyle düşünmemişler. Bütün hayatlarını (bir tek hadisenin çözümünü için yoranlar) kafasına düşen bir elma için senelerce üzerinde durmuş ve düşünmüştür. Kilisenin sallanan bir kandili üzerinde senelerce düşünmüş, ondan sonra da birsürü kanunlarla, bugünkü ilmin birçok esaslarını ve tekniğini oluşturmuşlar. Bütün bunlar bir hadisenin, bir müşahedenin üzerinde senelerce durmak ve onu tekrar tekrar tecrübelerle kalkışmak ve muvaffakiyetsizlikten bıkmamak ve tekrar uğraşmak ile ancak mümkün olur.

Binaenaleyh, demin arz ettiğim gibi, bir medyumun uzaktan bir feneri eliyle şöyle bir oynatmasını daha ilk kalemde, "Canım ben bunu şimdiye kadar kara kaplı kitapta görmedim, böyle bir şeyi kabul etmiyorum" deyip unutmak, hakikaten cahilsizlik ve gayretsizliğin, ilmi hayatta bir ruh zaafının ifadesidir.

TESADÜF YOKTUR

Kâinatta tesadüf diye hiçbir şey yoktur. Bütün tesadüf dediğimiz şeyler, ancak bizim bilgimizdeki; tabiat kanunları hakkındaki bilgimizin noksanlığından ileri gelir. Meselâ, şu bardak şimdi şurdan kendi kendine kalksa, yuvarlansa ve masadan aşağı düşse, acaba buna diyebilir miyiz ki, "Bu bardağı hiçbir kuvvet itmemiştir. Bardak kendi kendine yuvarlanmıştır." Bunu demeye imkân yok. Yine diyebilir miyiz ki, "Mademki ben bu kuvveti görmedim, bilmiyorum. Bu bardak asla aşağı yuvarlanamaz."

Şimdi size bunun misalini arz edeyim: Beni görüyorsunuz. Ben bardağı tuttum, yere vurdum ve kırdım. Bu gayet tabii bir hadise. Ve bunun sebebini gördük. Bardak kırıldı. Fakat beni görmediniz. Ben nasıl olduysa kayboldum. Ben bu bardağı aldım ve kırdım. Eğer böyle bir vaziyet ile karşılaşırınsanız, hiç şüphesiz siz bu hadiseyi (bardağın kırılması) inkâr edersiniz. Ama bardak kırılmıştır. Ma-

dem beni görmediniz, bardak da kırılmadı; bardak kırıldığı hâlde. Böyle kıyamet kadar hadiseyi gözünüzün önüne getiriniz.

Bakınız size bir misal daha arz edeyim: İpnomezma diye bir hadise yani uyku hâli vardır. Müsaadenizle içinizden birini uyutalım. Uyuttuktan sonra, ona derim ki: "Uyandıktan sonra şu bardağı alacaksın ve falan pencerenin camına vurup camı kıracaksın." Bu telkini sizler duymadan, bilmeden de yaparım ve size böyle bir şey yaptığımı söylemem. O arkadaşına da derim ki: "Bunu sen yapacaksın ama sen bu hadiseyi yaparken ve yaptıktan sonra; sana kim sorarsa sorsun, katiyen bunu hatırlamayacaksın. Ve benim seni uyutup böyle bir telkinde bulunduğumu, sana bu işi yaptırdığımı değil kimseye söylemek, kendin bile hatırlamayacaksın."

Bu arkadaşımız bu telkini kabul eder. Kendisini uyandırırım. Uyandırdıktan sonra derim ki, "Yanından ayrıldıktan sonra, beni de tanımayacaksın artık." Uyandıktan sonra ben onun için tamamiyle yabancıyım. Beni hiç tanımaz ve telkine uyar. Artık ne uyku hâli, ne benim ona verdiğim telkin hatırında kalır. Hiçbir şey hatırlamaz. Sizin huzurunuzda çıkar, oturur. Otururken birdenbire vakti gelince; bir saat veya yarım saat sonra yerinden fırlar, bardağı yakalar ve camı kırar.

Herkes "Ne yaptın yahu?" diye sorar.

"Niçin yaptın?"

"Neden yaptın bunu?"

"Bilmiyorum, sebebi yok."

"Aklım başımda benim. Bilmiyorum sebebi ne!"

"Kim yaptırdı bunu?" Falan filan, düşünüp dururlar.

Size bir misal: Charles Richet'in bir tecrübesini aktarayım. Charles Richet, genç bir kızı ipnoza sokuyor. Yanında da asistanları var. Şöyle bir telkin veriyor: "Uyandıktan sonra sana çay getirecekler ve çayına 100 tane şeker at." Uyandırıyorlar. Büyük bir çay geliyor ve başlıyor çayının içine şekerleri doldurmaya. 1,5,10 derken etraftakiler soruyor: "Nasıl koyarsın şekerleri?" Devam ediyor, 100 tane şekerini dolduruyor ve karıştırıyor. Yarı eriyor, yarı erimiyor ve sıra içmeye

Ced: Ata, Binaenaleyh: Bundan dolayı

geliyor. Bal gibi bir şey. Yüzünü buruşturuyor ve içemiyor tabii. Koyuyor. "Niye koydun bu kadar şekeri?" "Çok koymuşum. Dalgınlığıma geldi koymuşum. Siz hayatınızda hiç budalalık yapmadınız mı?" diyor. Zavallı farkında değil ki! Ne budalalık yaptı, ne bir şey. Tesir altında yaptı.

Peki farz edin ki, o tecrübeyi asistanlar görmediler ve bu kızın yaptığı şeye şahit oldular. Ne diyeceklerdi? Şu kadının yaptığı işte hiç sebep bulamayacak ve mânâsız bir iş, saçma, şuursuz bir maksada dayanıyor diye nitelendireceklerdi. Neden şuursuz, maksatsız bir iş olsun!

Öbür tarafta kocaman Charles Richet'nin (âlim adamın) kafası işledi ve bu işi yaptırdı. Şuurun ta kendisi var burada. Ama bu şuur niçin göremiyor? Çünkü hadiseyi göremezdi. Hadiseyi görseydi, âmili görmezdi. Âmili görseydi şuur da kabul edecekti. Onu iten unsuru da görecekti, sebebi meydana koyacaktı.

Bunun gibi bizim görmediğimiz, bilmediğimiz birtakım âmillerin tesiri altında meydana gelen hadiseler biz tesadüf deriz. Tesadüf demek bizim bilgisizliğimizin tezahürüdür demektir. Kâinatın hiçbir şey sebepsiz değildir. Kâinat baştan aşağı bir ahenk armonisi içindedir. Hiçbir bozuk ses, bozuk tel yoktur. Eğer bozuk bir tek ses olsaydı, kâinatın bütün ahengi, armonisi gider ve kâinat kalmazdı.

HER OLAYIN SEBEBİ VARDIR

Bizim nazarımızda birçok bozuk, düzensiz, kötü, bozucu gibi görünen hadiseler vardır. Fakat onlar yalnız bize göredir. Bakarsınız kendi hayatımızda bile, bütün hayatımızı berbat ettiğini zannettiğimiz öyle bir hadise olur ki, bir müddet sonra o bizim için hayatımızı düzenleyici, kurucu bir hadise olarak kendisini gösterir. O zaman biz, vaktiyle o hadiseye karşı gösterdiğimiz kötü niyetten dolayı da müteessir oluruz. Kâinatın

bir ahenk hâlinde oluşunu bir orkestraya benzetebiliriz. Bir orkestra çaldığı bir senfoni esnasında orkestra âletlerinden bir tanesinin akordu bozulursa, bozuk çalmaya başlarsa kemancı deli olur. Ses bozulur ve artık o senfoni, senfoni olmaz. Karmakarışık olur. Tıpkı kâinat da böyledir. Ve binaenaleyh kâinatta sebepsiz, illetsiz hiçbir şey olmaz. Bir hadise, diğer hadiseye bağlıdır. Fakat insanoğlu tabiat kanunları hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bizim tabiat kanunları hakkında bildiğimiz şeyler bilmediklerimizin yanında bir sıfır bile değildir.

Biz tabiat kanunlarını ancak beş hissimizin yani kulak, göz, tatma, koklama ve duyma hissimizin ancak hudutları dahilinde tanıyabiliriz. Bu hududun dışındaki tabiat kanunlarını idrak etmek mümkün değildir.

Fakat insan tabiatı nedir? Kimdir? İnsan öyle bir şeydir ki; ebediyet içinde yani zaman mefhumuyla olmayan bir vasat içinde insan kabiliyeti, nihayet bir zaman mefhumuyla kendi hayatını, ömrünü tayin etmiş ufacık bir varlıktır. Bunun bilgisi de ancak bu zaman ve mekân içinde mahduttur, mahrus kalmıştır.

Şimdi böyle bir mahdut bilgiyle bütün kâinatın kanunlarını ihata etmişcesine, öğrenmişcesine illet ve netice prensibini tamamıyla reddetmek ve kâinatın tesadüflerle dolu olduğunu kabul etmek veya iddia etmek, hangimizin hakkıdır? Hangimizin salâhiyeti dahilindedir?

Şu hâlde bilgisizlik, tecrübesizlik tesadüflerin çoğalmasına sebep olur. Bir insan ne kadar bilgisizse, onun için o kadar tesadüf denilen hadiseler vardır. Bir insan ne kadar tabiat kanunlarına nüfuz etmişse tesadüf denilen şey onun için o kadar azalır ve nihayet sınıra kadar iner. Binaenaleyh bir insan, etrafında ne kadar az tesadüfi hadise görüyorsa, o insan kendi kendine ruhi kemâl sahibidir ve ilerlemiştir.

(Devam Edecek)

Mefhum: Kavram, Vasat: Ortam, Mahrus: Muhafaza edilen, Mahdut: Sınırlı, İhata etmek: Kapsamak, Salâhiyet: Yetki, İlet: Sebep

DÜNYASALLIKTAN EVRENSELLİĞE

Reşat GÜNER

Dünya ortamında yaşamlarını sürdüren varlıklar bu ortamın etkilerine uygun özelliklerle donanmış vaziyette yaşam mücadelesini sürdürmektedirler.

Dünya gezegeninin şu içinde bulunduğu döneme ait etki potansiyelinin varlıkların özlerinde meydana getirdiği yoğun baskılara uyum sağlayabilme becerisini gösterebilmek gerçekten de bayağı zor bir duruma gelmiştir.

Bu hususun varlıklar üzerinde meydana getirdiği dejenerasyonun yerini bırakacağı yeni sistem dünya insanının evren yolculuğunda attığı çok önemli bir adım olacaktır.

Bu sistemin başlıca unsuru, organizasyon içindeki yerimizin farkına varmak ve bu organizasyona şuurlu olarak katılmak olacaktır.

Organizasyonun, üzerinde yükseleceği temel dayanak, illüzyonsuz, saf, temiz hakikatlerin bilgisi olacaktır.

Bugüne kadar dünyanın bize vermiş olduğu bilgiler, ancak dünyasal bir mahiyette olup zaman zaman bizleri yanlış yollara, dar çıkmazlara sürüklemekte ve yolumuzu uzatmaktadır.

Dünya böylece sinesine çektiği varlıkları kendi rengiyle

boyamakta ve kendi gelişim sürecine hizmet ettirmektedir.

Bu amacın artık yavaş yavaş gerçekleşmekte olduğu ve geçen zaman süresince bunun daha da belirgin bir hâl alacağı gözden kaçmamaktadır.

Ulaşacağımız yeni Hedef üzerinde bizi bekleyen yenilikler, çoktan herkesi cazibesi altına almış, ancak kendisine lâıyk hâle getirebilmek için âdeta boğarcasına sıkıştırılmaktadır.

Varlıkların ileride ulaşacakları düzey hakkında bilinen gerçekler henüz su yüzüne çıkmamış, zamanını bekler bir hâldedir. Bu durumun varlıklar üzerinde meydana getirmesi gereken cehit ve idrakin henüz ortaya çıkmamış olduğunu söyleyebiliriz.

Şimdiki hâde varlıklar, esas gidiş yönünün farkına varmadan otomatik bir tarzda ilerlemekte ve bu hâlden kendilerini kurtarabilecek bilgilere el uzatmamaktadırlar. Ancak bu hâl her ne kadar yavaş bir sürecin yaşanmasına neden olmakta ise de zaman enerjisi hükümünü icra etmekte ve varlıkları gayet güzel bir şekilde büyük değişime hazırlamaktadır.

Her şey, büyük çakışmanın temin edileceği ve hakiki ruhsal otoritenin yeryüzüne hâkim olacağı zamanın sebeplerini oluşturmakta ve varlıklar farkında olsun ya da olmasın

bu sürece hizmet etmektedir.

Şimdi öncelikle anlamamız ve idrak etmemiz gereken husus gereken cehti yerli yerinde sarf ederek, en kısa zamanda yeni oluşuma uyum sağlayıp idrakli olmaktır.

VE DÜNYASALLIKTAN EVRENSELLİĞE

İçinde yaşadığımız alacakaranlık, yerini Güneş'e ve aydınlığa bıraktığı zaman her şeyin doğrusu ortaya çıkacak ve insanlık gerçek varlığıyla yüz yüze gelecektir. İşte o zaman bugüne kadar yaşanan dünyasal realite, yerini evrensel realiteye terk edecek ve şimdiki hâlde eğitim tarzı gereği izole hâlde tutulmuş dünya gezegeni, kapılarını evrene açacaktır.

Aurası ve etkisi tamamen değişerek, şu andaki düzeyin çok üstünde, çok daha süptil bir hâle gelecektir.

Tüm insanlar gerçek Bilginin idrakine vararak birlik ve beraberlik içerisinde yaşamlarını sürdürecektirler.

Dünyaya ve maddeye esaret, hâkimiyete dönüşecek ve varlıklar Dünya Okulu'ndaki maddeyi geliştirme vazifelerini tamamlayarak, bu okuldan mezun olup çok daha başka sistemlerde enkarne olabilme kapasitesini elde edeceklerdir ■

ESKOŞMA (İDANTİFİKASYON)

J. KRİSHNAMURTI

Neden insan kendisini başka biriyle, bir grupla, bir ülkeyle eşkoşar? Neden kendisine Hristiyan, Hindu, Budist der veya neden sayısız mezheplerden birine mensup olur? Kişi dinsel ve politik olarak, gelenekler ya da alışkanlıklar yüzünden veya iç dürtüler, önyargılar, taklit ve tembellek yüzünden o ya da bu grupla kendisini eşkoşar. Bu eşkoşma tüm yaratıcı anlayışları sona erdirir ve bundan böyle kişi parti başkanının, rahibin ya da sevilen liderlerin ellerinde sadece bir âlet hâline gelir.

Geçen gün biri bana "Krishnamurti-ci" olduğunu söyledi, halbuki başka bir gruba mensuptu. Bunu söylerken, içinde bulunduğu idantifikasyonun kesinlikle farkında değildi. Aptal biri değildi; hepsinden daha tahsilli ve kültürlüydü. Konuya yaklaşımı duygusal da değildi; tam tersine çok açık ve kesindi.

Neden bir "Krishnamurti-ci" hâline gelmişti? Başkalarının peşine düşmüş, pek çok sıkıcı grup ve organizasyonlara mensup olmuş ve sonunda kendisini bu belli kişiye idantifiye olmuş hâlde bulmuştu. Dediğine göre, yolculuğu son bulmuş görünüyordu. Tuttuğu taraf belli olmuş ve bu merak artık bitmişti; seçimini yapmıştı ve onu hiçbir şey sarsamazdı. Artık iyice oturmuştu. Denilen her şeyi şevkle yerine getirecek ve kendisine söylendiği gibi olacaktı.

Kendimizi başkasıyla eşkoştığımız zaman, bu, sevginin bir işareti mi oluyor?

İdantifikasyon, deneyim demek mi oluyor? İdantifikasyon sevgiye ve deneyime son vermez mi? İdantifikasyon kesinlikle sahip olma duygusudur, mülkiyet iddiasıdır; oysa sahibiyet sevgi kabul etmez, değil mi? Sahip olmak emniyette olmaktır; kişiyi incitmekten koruyan bir savunmadır. İster kaba, ister süptil olsun idantifikasyonda direnç vardır; peki, sevgi kendini korumaya yarayan bir direnç şekli midir? Savunma varsa, sevgi olur mu?

Sevgi savunmasızdır, uyuma açıktır, kucaklayıcıdır; duyarlılığın en yüksek şeklidir; oysa idantifikasyon duyarsızlığa götürür. İdantifikasyon ve sevgi birarada olmaz, çünkü biri diğerini yok eder. Esasında idantifikasyon bir düşünce süresidir, zihin bu süreç vasıtasıyla kendisini korur ve genişletir; ve bir şey olduğunda, zihnin direnç göstermeli ve savunmalıdır; sahip olmalı ve bir kenara atmalıdır. Bu olmak süreç içerisinde zihnin ya da benlik daha çok büyür ve daha çok güçlenir ama bu sevgi değildir. İdantifikasyon özgürlüğü yok eder, duyarlılığın en yüksek şekli ancak özgürlük içinde mevcut olabilir.

Deneyim yapmak için idantifikasyona gerek var mı? İdantifikasyon eylemi araştırmaya, keşfe son vermez mi? Kendi kendine keşif deneyimi yoksa, gerçeğin getirdiği mutluluktan söz edilemez. İdantifikasyon keşfe son verir; o, bir tür tembellektir. İdantifikasyon, sunî bir deneyimdir ve bu nedenle tamamen yanıltır.

Deneyim yapmak için, tüm eşkoşmalar son bulmalıdır. Deneyim de korku olmamalıdır. Korku deneyime engeldir. Korku, bir başkasıyla, bir grupla, bir ideolojiyle ya da

Devamı S. 46'da

ÖLÜMSÜZLÜK ARAYIŞI

FİZİK

BEDEN öldükten sonra yaşamaya devam eden bir şeyin olduğuna dair içgüdüsel duygu, hemen hemen herkes için geçerlidir. Mantığın pek çalışmadığı sezgilerden biri de budur. Bu içgüdüsel sezgi doğuştan var olan bir düşüncedir ve şuurlarımıza gömülmüş ruhsal bir tesirdir. İnsanlara, uluslara ve ırklara özgü önyargılar, gelenekler, alışkanlıklar insan yaşamının daha alt düzeylerinde geçerlidir. Ruh yaşamında ise, inançlara bakılmaksızın genel olarak bütün insanların paylaştığı belirli düşünceler bulunmaktadır. Bunlara, doğuştan var olan düşünceler denir. İnsanı canlı hâlde tutan ruhun ölümsüz oluşu, herkesin değil ama çok sayıda kişinin eğilimli olduğu bir düşüncedir.

Bunu herkes paylaşmamaktadır, çünkü bu doğuştan var olan düşünce "uygarlık" dediğimiz şeyle ve eğitimimizle çığnenip durmaktadır. Ama ruhsal tesirlerin gücü, eğitimin yarattığı tesiri oldukça sık bir şekilde aşmaktadır. Böyle bir şey için aslında şükretmemiz gerekir. Çünkü insanı, ölümsüzlüğün peşinde koşması için zorlayan, bu doğuştan var olan düşüncedir. Bedenli bir varlık olmak, bu arayışı doğal olarak engeller. Bu yüzden bu ölümsüzlüğün aşırı çabalarla araştırılması gereklidir. Ve yine bu yüzden ölümsüzlükle ne anlatılmak istendiğinin, en azından genel hatlarıyla anlaşılmasının çok büyük önemi vardır.

Doğadaki yasalardan biri de değişim yasasıdır. Gelişigüzel gözlemler bile her şe-

yin değiştiğini, hiçbir şeyin sabit kalmadığını göstermektedir. Bu gerçek, her olay, her görünüm için geçerlidir. Ancak daha yakından ele aldığımızda kutupluluk yasasının burada da çalıştığını görmekteyiz. Gecenin gündüzle, yerçekiminin havalanmayla beraber oluşu gibi, değişim ve sabitlik de el ele çalışmaktadır. Sürekli bir değişimde yine de bir şeyler sabit durumdadır. Yani, dünyada sayısız değişimler görüyoruz ama onları gören bizler, aynı zamanda sabit kalan görüntüyü temsil ederiz. Krishna, Gita'nın dokuzuncu nutkunda şöyle diyor: "Ben hem varlık olanım hem de olmayanım, ölüm ve ölümsüzlüğüm."

Değişmeyen doğada temel bir ilke vardır, tıpkı değişmenin başka bir temel ilkesi olduğu gibi. Alıştığımız ölçüde, onlara ruh ve madde diyoruz. Değişmeyen ancak sonsuza kadar tek başına kalan şey, sürekli değişimi yaşayan şeye ölümsüzlüğü nakledebilir.

Şeyler ve varlıklar değişir. Ve biz buna "evrim" diyoruz. Çünkü o değişimin ardında ölümsüz olan ve değişmeyen bir şeyin var olduğunu algılamıyoruz. Eğer algılasaydık, "evrim" yerine "ışınım ve tezahür" kelimesini kullanırdık. Değişmeyen Ruh, bir beden tezahür ettirir, daha sonra bizim ölüm dediğimiz ve bedeni çözen bir durum tezahür ettirir. Bedenin doğumundan önce ruhun var olduğunu, ölümden sonra da var olacağını anlamıyoruz. Meselâ sonbahar mevsiminde yapraklar dökülür ama ağaç varlığını devam ettirir. Bazı ağaçlar ölü gibi gözükür ama kökleri yaşamaya devam etmektedir. Bazen her şey ölü gibidir, kökler ve dallar bile. Ama tohum yaşamını sürdürmektedir ve bu-

radan yeni bir ağaç doğar.

Ölüm ve ölümsüzlük, ya da değişim ve sabitlik, dünyanın başı ve sonu olmayan şekilleridir.

Modern bilim değişim yarasını tamamen kabul ederken, sabitlik yarasını kısmen kabul etmiştir ki, bu durum bilimin küçük mantıksızlıklarından bir tanesidir. Maddî şekillerin değiştiğini, ancak maddenin sabit kaldığını söylemektedir. Ayrıca enerji biçimlerinin değiştiğini ama enerjinin daima aynı kaldığını belirtmektedir ki, bu da enerjinin korunumu yasasıdır. Şuur; insan ya da bir şey hakkında pek fazla bilgisi olmadan, şuur değişimlerinde aynı kalan herhangi bir şey gözlemediğini söylemektedir ki, gözlemlenenler de uyku ya da ölümdür. Madde ve enerji bölünemez, yani ölümsüzdür. Pekî, düşüncelerin yaratıcısı, fikirlerin üreticisi, uygarlıkların yapıcısı da ölümsüz değil midir? Bilim, ölümsüz olmadığını bildiğini iddia etmektedir. Bilimin bu tutumundan dolayı da, insanlar ruh gibi bir şeyin olmadığına inanmaktadır.

Doğada her yerde meydana gelen bütün gelişmelerin kaynağı olan değişim ve sabitliğin bu ikili yarasına bir göz atalım.

Bedene tezahür eden ruh ebedîdir. Ruh tek başına sonsuz realitedir. İnsandaki enerjiyi muhafaza eden de bu ruhtur. Düşünce, istek ve duygu enerjileri insanda beliren ruhun kudretleridir. İnsanı oluşturan madde yok edilemez; bir form oluşturur, onu dağıtır, yeniden üretir, yani beden doğumdan ölüme kadar değişip durur. Ölüm, insan bedenindeki en büyük değişimdir.

İnsanda bulunan gerçek, tüm doğada da bulunur. Her yerde, uzayın her noktasında ruh vardır ki, bu uzay içinde ruhun belirli bir kudreti tezahür etmiştir ve geri kalan bölümü saklı hâdedir.

Bütün evren ruhsal ünitelerden oluşmuş bir topluluktur. Leibniz bu ünitelere "monat" diyordu. Her ünite ya da monada sonsuz yolcu denmektedir. Sonsuzdur çünkü ölümsüzdür; yolcudur çünkü bir yolculuğa çıkmıştır. Maddî tarafıyla ya da bedeniyle ruh içinde biriken tecrübeleri edinir. Biriken bu tecrübeler onun kudretidir. Upanişadlar'da evrenin tümüne "alev saçan ateş" denir. Ve kıvılcıklar da bu sonsuz yolculardır, yani ruhsal ünitelerdir. Bazıları doğadadır, bazıları başka yerlerde. Şuur hayattır ve istisnasız her sonsuz yolcu bir hayattır. Ruh hayattır, bu yüzden de ruhun kudretleri hayat doludur. Ölü madde diye bir şey yoktur. Bütün evren canlı doludur, nefes almakta ve nabız atmaktadır.

Hayat ünitelerinden oluşmuş bu canlı evrende dayanışma ve etkileşme mevcuttur. Buna madde dünyasında "var olma mücadelesi ve en uygun olanın hayatta kalması" denir. Maddenin krallığında en güçlü hayat formlarının en uzun süre hayatta kaldığı gerçektir. Ama ruhun krallığında her şey hayatta kalır, çünkü zama-

na bağlı olmak diye bir şey söz konusu değildir. Hayat içinde hatalı olan hiçbir şey yoktur; zaman içinde her yaşam ünitesi hedefine mutlaka ulaşacaktır ve ulaşmalıdır.

Her ruhsal ünitenin, insanda bedenlenen bir ruh olmak gibi bir gidişi vardır; bu dünyada olmazsa başka bir dünyada; bu evrende olmazsa başka bir evrende.

Ruhumuz, uzun tekâmül süreci sonrasında insan bedeninde tezahür ettiğinde, o hayat ünitesi kendisinin farkına varmıştır. Bir zihne sahip olduğu için, o ruh ya da sonsuz yolcu, kendi kudretini bilebilecek bir duruma gelmiş demektir. Zihin şuuru benlik şuurudur. Yani zihin, şuurun yapısını bilebilmektedir. Hayvanlar şuur üniteleridir ama kendinin şuurunda olan üniteler değildir. Her ot parçası şuuruludur ancak kendisinin

**Her ruhsal ünitenin, insanda
bedenlenen bir ruh
olmak gibi bir gidişi vardır;
bu dünyada
olmazsa başka bir dünyada;
bu evrende olmazsa
başka bir
evrende.**

şuurlu olduğunu bilmez. Her çakıl taşı canlıdır ancak kendisinin canlı olduğunu bilmez. Fakat her insan, var olduğunu ve yaşadığını bilir ve "Ben, benim." diyebilir.

Ruh varlıkları olarak hepimiz ölümsüz. Ne olursa olsun, ruh daima yaşayacaktır. Bir evrenin ölümü bile, sadece sonsuz yolcuların uykuya dalmış olduğunu gösterir; yeni bir tezahürün şafağında uyanmak üzere. O hâlde bizler ne istiyoruz?

Zaman içinde şuur kendisinin farkına vardıkça, insanlardaki benlik şuuru, ruha ait ölümsüzlüğün doğasını öğrenmek ister. Ayrıca o can, o ruha ait olan ölümsüzlük kudretini kazanmak da ister. Başka bir deyişle, insanoğlu maddenin bölünmezliğini, enerjinin korunumunu ve ruhun ölümsüzlüğünü öğrenmeyi arzular. Burada Ruh-Enerji-Madde üçlüsüne dikkat edin.

Tekâmülün hedefi sadece insan olmak değil, mükemmel insan olmaktır. İkisi arasındaki fark nedir? (1) İnsanda bedenlenen ruh ölümsüzdür, ama insan bunun yanında bir şey bilmemektedir. Ruhun kudretleri daima gizlidir ancak insan, sadece kendisine ait kudretleri bilir, üstelik kısmen ve yalan yanlış bir biçimde. (2) Zihnin olsa olsa düşüncenin yasalarını kavrayabilir, ama bu yasalar bir taraftan Ruhun, diğer taraftan da maddenin yasalarına bağlandııkça, zihnin bilgisi yetersiz kalır. Bu yüzden son çözümlmeleri hatalıdır. (3) Özde bölünmez olan maddenin ya da beden yapısı insan için bir bilinmeyendir. Herhangi bir işleme, doğanın tümünde yer alan bu üçlü fonksiyon öğrenilmeli ve kavranılmalıdır. Mükemmel olan insan bunu başarmış olan birisidir.

İnsandaki can kendisini ruhun bir aracı olarak bilir. Yani benlik şuuru ruhun gerçek doğasının farkındadır ve ruhun bütün kudretlerini kullanabilir. Can, ruhsal ünitenin

ölümsüzlüğünden pay alır. Diğer yandan da, ruhun kudretlerine ait bilgiyi elde etmiş olan can, kendisi için maddeden oluşmuş bir araç ya da beden yaratır. Ki bu araç, üzerinde bazen etten oluşan paltonun atıldığı ışıktan beden de olabilir.

Beden, can (ya da zihin) ve ruh her biri kendi yollarına devam eder. Onları biraraya getiren ve dağıtan ise doğadır. Bu kombinasyona biz insan diyoruz. Birleşme gerçekleşmediği sürece zihin ya da can şuuru nun ölümsüzlüğü söz konusu değildir. Gerçek insan, insan ismine lâyık olan varlık Ruh-Enerji-Madde'nin gerçek bir benlik şuuru na sahip varlığa doğru uyumlu birleşimidir. Bütün insanlarda ruhsal ölümsüzlüğü kazanma potansiyeli vardır, ancak onu henüz elde etmiş değildirler.

Ben olma şuuru na nasıl sahip olacağız? Bu gerçek ölümsüzlüğü nasıl arayacağız?

İşe bizim en büyük gücümüzle, yani zihinle başlamalıyız ki düşünce ve tahayyül yeteneklerimizi ayrıca içinde barındırmaktadır. Düşünce ve tahayyül aracılığıyla, bizim "Ben" dediğimiz şeyin, ruhla bağlantısı olan can olduğunu görebiliyoruz. Düşünce araştırmalardan sonra ortaya çıkar;

tahayyül de düşüncenin tezahür etmesine olanak sağlar.

Bizim yolumuzu açan işte bu düşünce ve tahayyül yeteneğimizdir. Düşüncenin ruhsal karakterini öğrenmeli ve ruhun ne tür bir aracı olduğumuzu keşfetmeliyiz. Yasa şudur: Nefret dolu düşüncelerle meşgul olursak, nefret dolu oluruz; erdemli düşüncelerle dolu olursak, bizler de erdemli oluruz. Kendimizi ilâhî, spiritüel varlıklar olarak düşünürsek, sözlerimiz ve işlerimiz de ilâhî ve spiritüel olacaktır.

*(The Teosophical Movement,
Aralık 1992'den
Çeviren: Ayhan Tolaybenk)*

Ruh varlıkları olarak hepimiz ölümsüzüz. Ne olursa olsun, ruh daima yaşayacaktır. Bir evrenin ölümü bile, sadece sonsuz yolcuların uykuya dalmış olduğunu gösterir; yeni bir tezahürün şafağında uyanmak üzere. O hâlde bizler ne istiyoruz?

BİLGİ ve VARLIK

Nurettin ERSOY

DÜNYA yaşamımızın amacı olarak, gerçek varlıksal ihtiyaçlarımızın temini yolundaki hareketlerimizde, özümüzde saklı olan bilgiyi açığa çıkararak kullanmalı ve onun da vazifesini yapmasına neden olmalıyız.

İşte, varlığın yaradılışından ötürü donanmış olduğu ve özünde saklı hâlde bulunan bu eksiksiz bilgi, bir enerjidir. Buna bağlı olarak diyebiliriz ki; bizler, özümüzde mevcut ve saklı olan bilgi enerjisini fizik plân içerisinde açığa çıkartıp, somut hâle getirmek, kullanmak zorundayız. İşte o zaman bilginin vazifesi ve dolayısıyla varlığın vazifesi gerçekleşmiş olur.

Kullanılmayan bilgi, hizmet dışı bir enerjiden başka bir şey değildir. Bu da varlığa yüktür.

VARLIĞA BİLGİ VERİLMEZ. ONDA MEVCUT OLAN BİLGİ AÇIĞA ÇIKARILIR

Şu anda sizlere aktarılmaya çalışılmış gibi görünen bu bilgiler, aslında sizlerin zaten sahip olduğunuz bilgilerin dışında bir bilgi değildir. Yapılmakta olunan iş, sizlerde de mevcut olanın harekete geçirilmesinden, su yüzeyine çıkarılmasından ibarettir. Tabii, bu ortaya çıkarış faaliyetinde, bilgiyi ihtiyaçlarımız yönünde kullanmak amacı vardır. Yani bilgi, varlığın daima ihtiyacı na yönelik olarak açığa çıkar ve kullanılır.

Varlıklar sadece, sahip olunan bilgilere dikkat çekme eyleminde bulunabilirler. Bu vesileyle bilinmeden, otomatizma hâlinde kullanılmakta olan bilgilerin de farkındalığını

temin etmiş de olurlar. Böylece varlıklar birbirlerinde, bilgiyi ihtiyaçları yönünde, aktif, yararlı, geliştirici, yüceltici yani kullanılır hâle getirmiş olurlar.

VARLIK BİLGİDEN İHTİYACI ORANINDA YARARLANIR

Varlıklar karşılaştıkları, muhatap oldukları bir bilgi enerjisinden, ancak ihtiyaçları oranında yararlanırlar. Gerçek varlıksal ihtiyacı yönünde olmayan, varlık kapasitesinin dışına taşan bilgiyi, varlık duymaz bile, onu hemen dışlar.

Büyük düşünürümüzün söylediği gibi, "Benim bilgim karşımdakinin anlayabildiği kadardır." ifadesi bu yöndedir. Eğer karşımdaki varlık ihtiyacı olmadığından dolayı anlayamıyorsa, duymuyorsa, ben ne denli bilgili olursam olayım, ona göre benim bilgim, anlayabildiği kadarı ile sınırlıdır diyor. Bu çok doğru bir teşhistir. Hepimizin başından bu anlamda birçok olay geçmiştir. Dinlediğimiz bir söylevde olsun, okuduğumuz bir yazıda olsun, sonradan bize hiç duymamış, hiç okumamış gibi gelen bölümler olmaz mı? Bir zaman sonra o konu ile tekrar karşılaştığımızda çok şaşırırız ve ilk defa okuyormuş, dinliyormuş gibi oluruz. İşte böyle anlarda varlığımız, ya ihtiyacı olan bir bilginin alınmasına konsantre olmuştur, ya da o zaman ve mekân kesitinde ihtiyacı olmadığından o bilgilere kapılarını kapamıştır.

Ancak bunun aksi durumlarda ise varlık, ihtiyacı yönündeki bilgiyi bir vantuz gibi emer. Onu kaçırmaması söz konusu değildir. Çünkü ihtiyaçları yönündeki o bilgi için varlıkta bilgi yuvaları hazır ve o anı beklemektedir. Bilgi yuvaları, geleni almaya müsait mantal zeminleri ifade ederler. Bunlar varlığın ihtiyacı yönünde bilgiyi kapıcı özelli-

ge de sahiptirler. Bilgi yuvaları ya önceden varlıkta hazırdırlar, bilgiyi alıp, özümleme yapmak üzere beklemektedirler, ya da müsait zaman ve mekân çakışmaları neticesinde ortaya çıkmaktadırlar. Her iki halükârda da vazifelerini, varlığın gerçek ihtiyaçlarının karşılanması yönünde tam olarak yaparlar. Netice itibarıyla bilgi, belli bir ihtiyaca yöneliktir. Gereken vazifeyi gerektiği şekilde yapar.

BİLGİ BİR ANAHTARDIR

Bu durumda, bilgiyi alan varlık için bilgi bir anahtar olur. Bilgi hatayı düzeltir. Ve mutlaka o varlığı esas istikametine doğru sevk eder. Evet, varlık ihtiyacı yönündeki bir bilgiyi aldıktan sonra, onun için o bilgi artık bir anahtardır. Artık o bilginin sensuz bir sürekliliği ve genişlemesi vardır. Bilgi artık kendini açabilmektedir. Bu açılım, bu genişleme dışarıya doğru olduğu gibi, içeriye doğru da olabilmektedir.

Dışarıya doğru açılım, bir yayılım, bir neşriyat hâlinde olur. Varlık farkında olarak veya olmayarak çok geniş zeminler üzerine bu bilgiyi dağıtır ve de neşrederek büyük bir hizmet verir. Yani böyle durumlardaki varlık, kendisine ait bilgi, görgü ve tecrübeleri esnasında, diğer noktalardeki tezahürlere (enkarnasyondaşlarına) yardımcı olmak amacıyla kendi kullanmakta olduğu miktardan diğer tezahürleri de yararlandırabilmektedir.

Çünkü her şey, her varlık belli bir sistemin detayıdır. Her detayın, ait olduğu bütüne hizmet etmekte olduğunu hatırdan çıkarmamız gerekir.

Varlığın aldığı bilginin içeriye doğru açılımı ise, varlıktaki bilgi yoğunluğunun artması tarzındadır. Yani varlığın bilgi kesafeti artar. İdrakler, yeni yeni idraklerin oluşmasına sebep olur. Buna bilginin yoğunluğa doğru açılım durumu da denir. Bu tarz açılım, varlığa, kapalı bir devre şeklinde mantal seviyeden için için yayın yapma imkânı

vermektedir.

Çoğumuzun başına gelmiştir. Herhangi bir vesile ile muhatap olduğumuz bir bilgi, o anda bize çok fazla ilginç gelmese de, bir süre sonra, varlığımızda öylesine açılımlar yapar ki, kendiliğinden yeni yeni bilgilerin açığa çıkmasına, yeni yeni idrakler elde etmemize sebep olur. Ve sonuçta deriz ki; o gün, o adamın bir tek cümlesi bende şunları idrak etmemi, anlamamı, fark etmemi sağladı.

Böyle bir durumdaki varlık, aldığı küçücük bir bilgiden üreterek, birçok bilgi açılımı elde etmiş ve üreyen, çeşitlemelere, yenilenmelere doğru giden bir bilgi küresine sahip olmuştur.

Fakat fizik plânda bu şekilde edinilen bilgi, görgü ve tecrübenin tek başına bir şey ifade etmediğini, ancak kendisine ait kategoriye oturduğunda, diğerleri ile bir bütün teşkil edebildikten sonra değerlendirilebileceğini de bilmemiz gerekir.

BİLGİ ESARETİN SONU DEMEKTİR

Varlık, özündeki mevcut ve eksiksiz bilgiyi ihtiyaçları yönünde açığa çıkartıp, fizik plânda somutlaştırmaya, kullanmaya başladığında, esaret de kendisini geriye çekmeye başlar. Madde âleminde tezahür etmiş ruh varlığının üzerindeki esaretin ahtapot kolları, ancak bilgi enerjisinin tesiriyle yok edilebilir.

Ancak bunun için bilgiyi almak, anlamaya çalışarak idrak etmek ve sindirmek gerekmektedir. Bu da, son derece zorlu cehitlerin, zor merhalelerin sonucunda oluşur.

Bilgisizlik acizliği, acizlik ise yeni acizlikleri doğurmaktadır. Bu tür acz içinde olan varlık, yön tayini yapmak zorundadır. Bunu bilgi olmadan nasıl yapabilir? Bilgi olmadan yön tayini yapmak mümkün değildir.

Bir düşünelim. Varlığı esaretin kollarında tutan nedir? Bizi esir eden, özgürlüğümüze gem vuranlar nelerdir? Aklımıza ilk gelen, korkularımız. Esaret ahtapotunun en büyük kolu, korkular. Varlığın realitesine

göre değişen korkularımız en büyük esaretimiz değil mi? Gelecek korkusu, sahip olduklarımızı kaybetme korkusu, gururumuzun, benliğimizin zedelenme korkusu, ölüm korkusu vs. vs. İşte bu esaret nedeni korkularımızdan nasıl kurtuluruz? Bilgi sayesinde. Korkularımız, bilgisizliklerimizden kaynaklanıyor mu? Evet.

Başka bir esaret nedeni ise alışkanlıklarımız. Bir türlü kontrol altına alamadığımız, otomotizma hâline dönüşmüş alışkanlıklarını bizi esir etmiş, götürmüyor mu? Tabii bunun da nedeni, kendimiz hakkındaki bilgi eksikliğidir. Kendini bilmeme, kendini tanıma.

Daha basit bir misalle diyebiliriz ki; bilmediğimiz bir şehirde, ülkede, bilmediğimiz bir yolda yürümemiz bir korku yaratmaz mı içimizde? Oysa ki o yol hakkında bilgili olsak, nereye gittiğimizi, daha ne kadar önümüzde yol olduğunu, nerede olduğumuzu bilsek, böyle bir korku da olmaz içimizde.

Korkularımız başta olmak üzere, tüm esaret unsurlarının nedeni bilgisizlik olduğu gibi, bu unsurlar bilginin kolayca alınmasında da büyük engeller teşkil etmektedirler. Korku ve endişenin bilgi alışına ne denli engel teşkil ettiğini, şu söz çok güzel dile getirmektedir:

"Denizin dibindeki çakıllar ıslıl ıslıl, fakat suyu bulandırdığınız için, onu gösteremiyorsunuz ve suya girmekten çekindiğiniz için onlara ulaşamıyorsunuz."

Burada, denizin dibindeki ıslıl ıslıl çakıllar bilgidir. Ama suyu sulandıran, onların görünmelerini engelleyen ise varlığın kendisidir. Sadelikten uzak, karmaşalar içerisine gömülü olan bizler, bulanık bir suyun içindeymiş gibi değil miyiz? Yaşamımızın hangi noktasını net bir şekilde görebilmekteyiz? Ne dünümüz berrak, ne yarınımız belirgin. Şu anımız ise, dünü anımsamaya ve yarını görmeye çalışmakla geçiyor. Yani şu anımız yaşanmıyor. Bu bulanık ortam içerisine dalıp, ıslıl ıslıl bilgi taşlarını çıkarmak için de gereken cehti ve cesareti de gösteremiyoruz. Bilgisizlik çekingenliği getirmekte; çekingenlik bilgiyi almayı engellemekte.

Bilgiyi alabilmemizin yolu ise, sadeliğe doğru bir çaba göstermemizle olur. Öncelikle bilgiyi benimseyerek, sonra kendimizi bilginin bizleri ulaştıracağı ileriki nihaî noktalara bırakmamız gerekir.

Bilgi esareti yok eder derken, bilginin alınmasına engel olan esaret unsurlarından da kurtulmak cehdini de göstermemiz şarttır. Esaretin kabuklarını kendi çabalarımızla aralayabildiğimiz anda, bilgi enerjisinin devreye girecek o kabukları yok edebileceğini bilmeliyiz.

BİLGİYİ ALMAKTA EN BÜYÜK ENGEL ESARET KABUKLARIDIR

Varlık, ihtiyacı doğrultusundaki bilgiyi kendi istekleri sayesinde çekip alırken, onun kendisine ne büyük cehit ve sorumluluk yükü getireceğini bilmelidir. Eğer bu sorumluluğu fark edip, bilginin alınması esnasında gereken cehti göstermezsek, hayatımız içerisindeki ıstıraplar son derece çeşitlilik gösterir.

Bilgi bizlere yaklaştığı anda, derhal gereken ihtimamı gösterip, ona engel teşkil eden kabuklarımızın bizden uzaklaşması için çaba göstermeliyiz. Aksi takdirde bilgi enerjisi, üzerimizdeki sertleşmiş kabuklarımızı en kalın yerlerinden kırarak, bizleri ıstıraplara boğar.

Eğer yaşamımız içerisinde çeşitli ıstıraplar ile sürekli muhatap oluyor isek, bilmeliyiz ki, varlığımızın ihtiyacı olan bir bilgiyi almakta direnç gösteriyoruzdur. ıstırap hâlinde algılanan, bilgi enerjisinin zorlamasından başka bir şey değildir. Bilgi enerjisinin varlığa ulaşmasında önüne çıkan engeller (kabuklar) ıstırap meydana getirir. Bu durumda, kabukların mevcudiyeti ve de varlığı, cehtsizliği söz konusudur.

Bizler için en önemli sorun budur. Bilginin açığa çıkartılması, uygulamaya konulması, elde edilecek olan yeni bilgi ile sentezinin yapılabilmesi ve mevcudu bulandırmadan nakledebilmek. İşte sorumluluk, işte cehdin en önemli merhalesi.

Oysa bizler ne yapmaktayız? Monoton bir gidiş, kösteklenmeler, sürekli sızlanmalar. İşte sorumsuzluk, işte cehitsizliğin ifadesi. Böylesi durumlarda bilgi enerjisi için, varlıktaki zemin, birçok sebeplerden duruma müsait olmayabilir. Fakat varlık hiçbir zaman bu enerjiden mahrum kalmaz. Neşriyat sürekli şekilde vardır. Ve bu rahmeten daima, dozu az da olsa yararlanır.

Ancak kabukların mevcudiyeti, dolayısıyla cehitsizlik sonunda aksi durumlar doğduğunda, varlığa plânının ikazları ve yatay plân içerisindeki enkarnasyondaşlarının yaptığı yardımlar, yine de kendisine yol katettiremez. Netice olarak da varlık, içerisine girmiş olduğu büyük imkânlardan az kârla çıkmak zorunda kalır.

BİLGİ ve DEVRE SONU BEŞERİN DURUMU

Beşeriyet aldığı yolu bilginin ışığında katetmiş olup, bundan sonra da aynı ışığın altında ilerleyecektir. Kendisinden beklenen ise, gereken merhalelerde, gereken idraklerin tam olarak yapabilmesidir.

Bizler, devre sonu beşeri olarak, neşriyatı altında bulunduğumuz YÜCE BİLGİ'nin tesirlerine her an maruzuz. Giderek artan azgın durum, tam bu tabloya

REALİTE: SEÇME ÖZGÜRLÜĞÜ VE BİLGİ Baştarafı S. 2'de

nedenle dogmatik olan her şeyden uzak kalınmalıdır.

YENİ BİLGİ BÜTÜN BİLGİLERİ BİR'LEYECEKTİR

Bütün toplumsal kurumlar, halkın yaşadığı değişim ve gelişime ayak uydurmalıdır. İnsanın bilgilenebilmesi ve şuurlanması arttıkça, bilgisi de artmıştır. Bu arada ihtiyaçları daha fazla tatmin edilmektedir. Önemli olan, bu anlayışları geliştirmek ve çoklu anlayışları teklife götürmektir. Küresel bir anlayışta artık bütün tartışmalar ya-

uygundur. Varlıklar, sahip oldukları zemin ile, YÜCE IŞIĞIN zemini arasındaki vibrasyonel dengeyi kurabilmenin çabası içerisinde. Yaratılan dejenerasyon alanları, telâş ve bocalamalar, tamamen bu hizmet sınırları içerisinde cereyan etmektedir.

Bu devre beşerinin en büyük özelliği, UYUM VE ELÂSTİKİYETİ gayet hassas bir şekilde kabiliyet hâline getirebilmek olmalıdır. Mutlak surette elimizdeki bilginin kaynağına doğru süratle yönelmeliyiz.

Eğer sahibi olduğumuz bilgiye lâyıkiyle köprü vazifesi görebiliyorsak, yani geliş noktası ile ulaşması gereken yer arasında geçit görevi görebiliyorsak, bilgi enerjisi için en güzel iletkenlik vazifesini yerine getirebiliyoruz demektir. İyi bir iletken olabilmemiz için ise, bilgi enerjisi hissedildiği andan itibaren, derhal gereken ihtimamı göstermemiz icap eder. Bu bizler için en hayırlı olandır.

Aldığımız her bilgiden yararlanmamız gerekir.

Verilen bilgiyi kullanmamız şarttır.

Hayatımız ilerlerken, önce kendimizle, sonra hayatımızla samimî olmalıyız.

Samimiyet bizlere özgürlük getirecektir.

Özgürlük ise, bağlanmamış ağır, körelmemiş bir göz ve tıkanmamış kulaklardır ■

pılmış, egoistik mücadeleler bitirilmiş ve ortada çıplak bir hakikat kalmıştır. Herkes de o hakikati kabul etmiştir.

İnsanlık bilgi ile hızlı bir değişim ihtiyacı içindedir. Bu da ancak yeni bir bilgi ile olur. Bu yeni bilgi, kendiliğinden ve zorlamadan, bütün insanları biraraya getirecek bir tesire sahip olmalıdır. Birlik ve beraberliğe çok ihtiyacımız var. Bunun ardından gelecek olan barış ve anlayış, kaybolan cenneti, yani dünyayı yeniden eski hâline getirebilir. Marifet, insanların birbirleriyle elele olmasını, sınıksız kenetlenmesini sağlamaktır ■

Spiritüel, Okült ve Kozmik

TEKÂMÜL KANUNLARI

Derleyen: Erol KONYALIOĞLU

(Geçen Sayıdan Devam)

İÇ BASINÇLAR ise bize dıştan gelen basınçları tolere edebilmemiz için kendi içimizde cehit sarf etmek suretiyle yarattığımız basınçlardır. İşte bu iç basınçlar sayesinde, dış basınçlara karşı esneyerek daimi surette uyum sağlamaya çalışırız. İç basıncı; bilgimizi kullanarak, sezgilerimizi dikkate alarak ve vicdanımızın uyarılarına göre hareket ederek oluşturabiliriz. Gerçek sabır ve hoşgörü böyle doğar ve gelişir. O hâlde şiddetli fırtınalarda eğilen, ama hava sakinleşince tekrar dimdik olan palmyeler gibi olmak gerekmektedir. Aynı fırtınalarda evler ve direkler yıkılmakta, ama esnek palmyeler ayakta kalmaktadır.

BASINÇLARIN (EPRÖVLERİN) AMACI

Kâinata her olayın bir sebebi vardır ve bir hedefe yöneliktir. Hiçbir şey maksatsız olmadığına göre eprövlere bürünerek üzerimize gelen basınçların da bir amacı vardır. **Basınçların amacı bize Esneklik Kanununu kullanmayı öğretmek, yani bizi değiştirmek, geliştirmektir.**

Görünüşe bakacak olursak, basınçlar ansızın çıkar gelir ve bizde gerilimler yaratır. Sanki ummadığımız bir zamanda çat-kapı gelen davetsiz bir misafir gibidir. Maruz kaldığımız basınçlar karşısında isyan ederiz, şikâyetle bulunuruz, haksızlığa uğradığımızı düşünürüz. Ailemizi, toplumu, hatta Tanrıyı suçlarız. Üstümüze üstümüze gelen basınç dalgalarını, maddî ve manevî varlığımızın bütünlüğünü ve devamını sarsacak bir tehdit olarak görürüz. Dış basınçlar sanki bizi kuşatan tehlikeli bir düşman gibidir; tüylerimiz diken diken olur.

Oysa basınçları kendimize cezbeden ge-

ne biziz; tabii daralmış, beşerî şuurumuzla, bedensel tezahürümüzle değil, ruhsal varlığımızla. Kendi ruhsal irademizin izni olmadan herhangi bir basıncın bize yönelmesi kesinlikle imkânsızdır. Varlığımızda esneklik kazandırmak istediğimiz alanlara (buna "ruhsal tekâmül ihtiyacı" diyoruz) dış basınçları davet eden, çeken, isteyen, cezbeden gene biziz, yani ruhumuzdur. Görülüyor ki, basınçların amacı kabuklaşmış, duyarsızlaşmış, elastikiyeti azalmış yüzeylerimize esneklik kazandırmaktır.

Esneklik Kanununu öğrenmek ve uygulama gücünü kazanmak için basınçları paratoner gibi çeken biziz, ama bu mizansenî kuran ve yöneten İdareci Plânlardır. İdareci Plânlar varlıkların Esneklik Kanununu uygulayabilme ihtiyaçlarını karşılamak için gerekli zaman-mekân şartlarını hazırlar ve basınç sistemlerini harekete geçirerek en uygun süre ve dozlarda varlığa yöneltir.

Biz basınçlara hangi yolla muhatap oluruz? Yani duygusal gerilimler hangi vesileyle oluşur? Tabii ki girip çıktığımız olaylarla, yaşadığımız eprövlere. Duygularımızdaki esnek olmayan yönler eprövlere üstüste üzerimize çeker. Hani, "Kendi arandı" derler ya, onun gibi ya da "Herkes gelmez belâ, erbabi istidat arar" deyiminde olduğu gibi, bünyemizdeki kabuklaşmış, esnek olmayan kısımlar basınçlara, gerilimlere hedef olur. **Bizler esneklik gösterebildiğimiz eprövlere yaşamayız; eprövün amacı bize esneklik kazandırmak olduğu için, bu sefer başka eprövlere yaşamaya başlarız. Yani olaysız, eprövsüz, ıstırsız bir hayat olamaz. Bu nedenle "Dünya rahat yeri değildir" denmiştir. Görülüyor ki, yaşadığımız her epröv, Esneklik Kanununu biraz daha iyi öğrenip uygulamamıza hizmet etmektedir.**

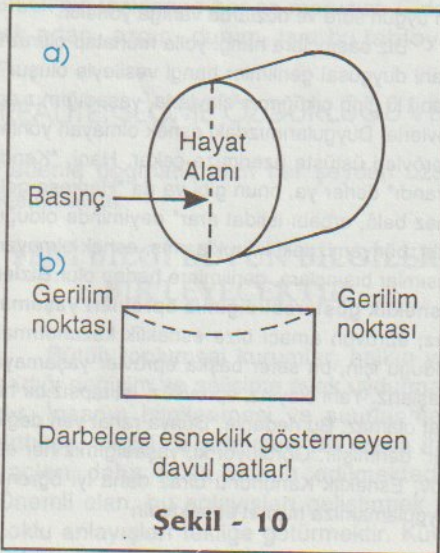
BASINÇ DUYGULARA YAPILIYOR

BİZ İNSAN olarak fizik realiteyi duygularımız ve duygularımız vasıtasıyla tanımaktayız. Akılla, zekâyla ateşin yakıcılığını anlayamıyoruz; ateşin parmağımızı yakması gerekiyor. Dahası, biz duygularımızı kontrol etme konusunda da acemiyiz, yani duygusalız. Hareketlerimizi bilgiye göre değil,

kontrol edemediğimiz, esneklik gösteremediğimiz duygularımıza göre yönlendiririz. **Bu durumda dış basınçlar duygularımızı hedef almaktadır.** Yani basınç duygulara yapılmaktadır. Biz bütün baskıyı, bütün hücumu duygularımız kanalıyla alırız, fikrî bir kanaldan değil. Duygular aşağıdan ve yukarıdan gelen tesirlerin etkisiyle sürekli olarak körüklenirler. Yani bir yandan yatay tesirler (maddî tesirler, toplumsal tesirler, tabiatın gelen tesirler, inançlardan kaynaklanan tesirler), öte yandan düşey etkiler (ruhsal plânlardan gelen tesirler, tebliğler) duygularımız üzerinde gerilim alanları oluşturmaktadır.

BASINÇLAR KARŞISINDA TUTUMU NE OLACAK?

Bir olay yaşadık ve maruz kaldığımız dış basınç duygularımız üzerinde müthiş bir gerilim

Şekil - 10

Şekil - 9

alanı yarattı diyelim. Gururumuz kırıldı, alındık, kızdık, öfkelenedik, kıskandık, korktuk vb. Şimdi ne yapacağız? Kuşkusuz hiç düşünmeden, otomatik tarzda bir karşılık verirsek, Esneklik Kanunu uygulamasından sıfır alırız. Etkiye tepkiyle değil, esneklikle cevap vermek lâzımdır. Yani duygular üzerinde kontrol gerekmektedir. Bu açıdan bakacak olursak, Esneklik Kanununun diğer adı **Duyguların Kontrolü Kanunudur.**

Duygular sürekli olarak açılıp sıkılan bir saat zembereği gibi esnek olmalıdır (Şekil-9). Esneklik duygusal zembereğin boşalmasına, kırılmasına engel olur ve onu kontrol eder. Aksi takdirde, evde kırılan basit bir bardak yüzünden bile kıyamet kopar. Bu, kişinin duygularına sahip olmamasından, katılığından, Esneklik Kanununu kullanmamasından kaynaklanır.

Basınç duygulara gelir, bir gerilim alanı yaratır, ama duygular kontrol edilemiyorsa bu alan daha da genişler ve şiddetlenir. Gerilimi artıran gene duygulardır. Şekil 10-a'da görülen davulun yüzeyini hayat alanımıza benzetebiliriz. Davul çalınmak içindir; tokmak inip kalkarak diyaframa basınç yapacaktır. Diyafram esneklik gösterip içe doğru gömülmezse patlar. Dahası o basınçlar, diyaframı tutan kasnağı da etkileyecek ve çepeçevre gerilim noktaları oluşacaktır. Esneklik ortamlarda da gösterilmelidir, yoksa diyafram ortadan değil, çevredeki gerilim noktalarında patlar. Yani bir basınca maruz kaldığımızda, sadece o basınç noktasında değil, varlığımızın her yönünde etkisini gösteren gerilim alanlarına karşı telâfi edici esneklik alanları oluşturmamızdır.

Evet. Duygularımıza bir basınç geldi. Gerildik. Ne yapacağız? Öncelikle içimizdeki o duyuyu, o gerilimi reddetmeyeceğiz, itmeyeceğiz, görmezlikten gelmeyeceğiz. Ondan korkmayacağız ve utanmayacağız. Kendimizi asla suçlamayacağız. O bir tür enerji alanıdır. Aktiftir, dinamiktir, etki edici bir alana sahiptir. Yani canlıdır. Yani içimizdeki o gerilim, o menfi duygu, o enerji alanı aslında bir varlıktır. İlla ekme ve suyla beslenmesi, büyümesi; çoğalması vb. gerekmez. O bir varlıktır. Hem de bizim yarattığımız, daha doğrusu türettiğimiz, oluşturduğumuz, imâl ettiğimiz bir varlıktır. O gerilim alanı (varlık), camî avlusuna terk edilmiş sahipsiz bir bebek değildir. O varlığı biz yarattık, dolayısıyla sorumluluğu da bize aittir. Ama o, kendisini emziren anasının memesini ısıran, tırmalayan bir bebek gibi bize acı da vermektedir. Atsanız atamazsınız, satsanız sataamazsınız. Panikleyip ondan kaçtıkça ıstırabımız artacaktır. Demek ki, önce o gerilimi kabullenmemiz, onu objektif ve soğukkanlı bir şekilde ele almamız gerekiyor. Aslında o, gelişmek için bizden bir şey ister, ama aynı anda biz de gelişmek için ondan bir şey alırız. Bu böyledir. Onun bize vereceği bir bilgi, bir mesaj vardır. Der ki, "Beni sen yarattın. Benim vazifem sana zayıf yönlerini, göstermek, kabuklarını inceltmek, sana Esneklik Kanununu öğretmeye çalışmaktır. Ama nasırlaşmış deriyi hızlı hızlı sürtünen zımpara gibi canını acıtmak zorunda kalacağım, özür dilerim!"

Bu kabullenmeden sonra o gerilimi içimizde hissedeceğiz. İrdelemeden hissetmek... Cesurca... Yani sabredeceğiz. Ama bu pasif bir sabır olmamalıdır. Sözünü ettiğimiz sabır, aktif bir sabırdır. Varlık tarafından yaşanan, hissedilen bir sabırdır. Sabır cehitle yarattığımız bir iç gerilimdir. Bu karşı gerilimi meydana getirerek basınca karşı bir uyum sağlamış oluruz ki, bunu başarısız basınç ortadan kalkar, çünkü vazifesini hakkıyla yerine getirmiştir. "Sabreden derviş muradına ermiş" deyimi bu durumu anlatır. Sabredemediğimiz hususlar, esnememiz gereken taraflarımızı gösterir.

Canımız çok tatlı olduğundan ve tembelliği sevdiğimizden dış basınçlardan hiç hoşlanmayız. Tahammül edemeyeceğimizi, kaldıramayacağımızı zannederiz. Oysa kâinatta hiçbir şey kırılma noktasına kadar esnetilmez. Bir halk deyişiyle, "kimseye taşıyacağından fazla yük vurul-

maz". Çünkü amaç, varlığı kırmak, ezmek değil; esnetmektir. Ama hepimiz esneyebileceğimiz son noktaya kadar tekrar tekrar olay yaşarız; ep-rövlerin içine girip çıkarız.

ETKİYE NASIL TEPKİ VERMELİ?

DUYGULARIMIZA dış ortamdandır gelen basıncı, yani etkiyi nasıl karşılayacağız? Göze göz, dişe diş usulü mü? Hayırlı Etkiye tepki "kan davası"na dönüşmemeli. Ya? Esneklik Kanunu kullanılacaktır. Göze göz, dişe diş yöntemi Esneklik Kanununu öğrenmenin ters yönüdür. Yani, "Bak ne güzel" deyip karşıdaki kişinin parmağını ateşe sokmasını sağlıyorsunuz. Canı yanan ve ateşi hissederek tanıyan adam bundan böyle kanıp elini ateşe değdirir mi? Değdirmez.

Tepki, top ateşine top ateşle karşılık vermek değildir. Çeşitli seviyelerdeki duygularımıza yapılan çeşitli basınçları, başka türlü gerilim alanları oluşturarak karşılamalıyız ki, duygu alanımız patlamasın, zorlanmasın, kırılmasın. Yani esneklik (elâstikiyet, süneklilik) melekemizi geliştirmemiz lâzımdır. Esneklik basıncı, gerilimi maksatlı olarak kabullenmek; şikayet etmeden, isyan etmeden meseleyi çözmeye çalışmaktır.

Görülüyor ki, önce duygularımızdaki gerilimi kabullenmek, etki derinliğini almak, hissetmek; bir benzetme yapacak olursak duygu yaylarını uzatmak, kısaltmak gerekir. Ancak bu şekilde duygularımız üzerinde kontrol kazanarak tesirlere karşı uyum sağlayabiliriz. Her halükârda öfkeye hâkimiyet, hoşgörü, sevgi, şefkat gerekir.

AŞIRI GERİLİM, DEĞİŞİM GETİRİR

Daha önce de ifade ettiğimiz gibi bize dıştan gelen basıncın, duygularımız üzerindeki gerilimin amacı bizi ezmek, mahvetmek, daha önce işlediğimiz bir suçtan dolayı bizi cezalandırmak değildir. Onun amacı hareket kabiliyetimizi kısıtlayan ya da engelleyen kabuklarımızı kırmaktır. Biz gelişmek için basınca, gerilime, ıstırapa ihtiyaç duyan varlıklarız.

Her gerilim fark edilse de fark edilmese de bir değişim getirir; ama had safhada bir gerilim, varlıkta aleni bir değişimi de beraberinde getirir.

Esasen baskı yoksa, o kişi değişime namzet değildir; statik hâldedir, çünkü statükoyu koru-

maktadır. Yani baskı, bizi geliştirmeye hizmet etmektedir. O hâlde had safhadaki gerilimi en iyi şekilde karşılamak gerekmektedir, yani o gerilimi sabır mekanizmasıyla ele almalıyız. Yani önce o gerilimi (sevinç ya da keder şeklinde olabilir) yaşayabilmeliyiz. O gerilimin bizden istediği cevabı verebilmemiz, içimizde ona uygun bir etki alanı oluşturmamız gerekir.

Basınca maruz kalan duygularımızı, duyular seviyesinde bir duyu gibi hissetmeli, onu tam olarak yakalamalıyız. Duyuları abartmadan ele almalı, yalınlaştırmalı, tek başına görmeli, onlara objektif yaklaşmalıdır. Bu sabırdır. Ve uyum için sabır şarttır. Etkiye ya da basınca karşı doğru tepkiyi vermek, doğru kararlar almak, ancak esneklikten sonra gerçekleşebilir.

Noktasal basıncı yaymak gerekir. Nitekim iğne batırılan bir balon patlar. Bu doğru kararla olur; kabadayılıkla değil, Yani aşağıdan ve yukarıdan gelen etkinin bastırma gücü karşısında dayanıyorsun, eğiliyorsun. Bu sabırdır. Uyum için sabır şarttır. Tesirlere karşı esneklik göstermek uyum demektir. Dış etkiye karşı sabır gösterdikten sonra, karşı bir alanla onu belli bir yerde durdurmanın yollarını bilmeliyiz. Etki-tepki dengelerini kurmak, telâfi mekanizmalarını iyi işletmek lâzımdır. Yani ister sevinç ister keder şeklinde olsun, bu duygusal basınçları aynı şekilde karşılamalıyız ki, bu da varlığın duyguları üzerindeki egemenliğini ifade eder. Bu ikilemden kurtuluş varlığı teklîğe, küreselliğe, bütünselliğe götürür.

DÜNYA HAYATI: ESNEKLİK KANUNUNU ÖĞRENME VE UYGULAMA ALANI

NEDEN tekrar tekrar doğuyoruz? Esneklik Kanununu öğrenebilmek ve uygulayabilmek için. Yaşamın amacı esneklik kazanmaktır. Görülüyor ki, tekâmül, sonsuzluğa uzanan bir esnekliği artırma sürecidir. Varlık, bireysellikten Bütünselliğe, çokluktan Tekliğe, lineerlikten Küreselliğe Esneklik Kanununu öğrene öğrene ilerler.

Bizler esneklik kabiliyetimizi artırmak için toplum içinde yaşarız. Âdeta bir esneklik tüpü içinde gibiyizdir. Bizi esnetme amacını güden gerilimi yaşarız, onu unutup yenisine gireriz. Daha önce de belirttiğimiz gibi dünya asla rahat yeri değildir. O hâlde hayatın amacı mutluluk değildir, ama mutsuzluk da değildir. Başımıza gelen her olay (ister ıstırap, ister sevinç versin) ceza ya da ödül değil; bizi esnetecek mizansenlerdir. Hayat

tecrübelerimizin amacı, çeşitli dış gerilimler ve yukarıdan gelen etkiler karşısında, kendi içimizde dengeleyici alanlar ve tepkiler oluşturmamızı sağlamaktır. Her olay karşımıza esnekliğimizi güçlendirmek için, ona karşı içimizde yeni bir alan yaratmamız için çıkar. Tabiata uygun yaşamak budur.

Hayat bizden her konuda esneklik göstermemizi, her duruma ayak uydurmamızı ister. Nereye sert ve atılsa, oramızı esnek ve çevik bir hâlde getirmeyi amaçlar. Gençlik gider, para gider, dostlar gider; ne verdiyse geri alır ve her duruma uyum sağlamamızı ister.

Her şeyden önce zaman ve mekânı karşı esnek olmalıyız. Onların bizden istediği vardır; esneklik göstermezsek zorlanırız. Örneğin, şimdi, 1500 sene öncesini yaşayamayız. Her mekânın kendine özgü zamanı vardır ve uyum sağlamamız gerekir. Bir kuyruğa girip sıramızı beklerken, isyan edersek, oranın zamanına esneklik göstermiyoruz demektir. Esasen her varlığın kendine has bir zamanı vardır ve bu idrak hızı şeklinde tezahür eder. Bundan dolayı onlara da ayak uydurabilmemiz lâzımdır. Geleceğe karşı esneklik, olmadan önce olanı anlamak, olayı önceden mantal olarak yaşamaktır. Esneklik zamanı ve mekânı, kendi zaman ve mekânımıza uydurabilme kabiliyetidir. Kendimize karşı da esnek olmamız gerekir; yani kendimizi hiçbir zaman aşağılatıp, suçlamamalıyız (objektif özeleştiri farklı bir şeydir). Akıl ve duygu arasında denge kurup, iç çatışmaları engellemeliyiz. Diğer insanlara karşı da esnek olmak, yani kimseyi küçümsememek (ya da putlaştırmamak) gerekir; çünkü herkes vazifesini yapmaktadır. Ancak kendisine karşı esnek olmayan (yani kendisiyle uyum kuramayan) insan başkalarına karşı da esnek olamaz. Görülüyor ki, Celalettin Rumi'nin dediği gibi rüzgâra maruz kalmış bir buğday başağı gibi eğilmeyi, esnemeyi bilmeliyiz.

Başkalarına karşı esnek olmak, benimsediğimiz ilkelerden taviz vermemiz anlamına gelmez. Diğer insanlara karşı esneklik kaypaklık, ikiyüzlülük, şerbetçilik yapmak değildir, herkese mavi boncuk dağıtmak değildir.

Aslında Esneklik Kanunu örtülü ve sembolik olarak kutsal metinlerde ve felsefi çalışmalarda mevcuttur. Hatta halk deyimleri içinde bile geçer. Örneğin, "Eline, diline, beline sahip olmak" deyimini insanın duygularına hâkimiyetini, yani uyum ve esneklik kazanması gerektiğini ifade eder.

Tüm eşkoşmalar (bağlılık ve bağımlılıklar) esnekliğe engel teşkil eder. Bu, sayısız limanları

dolaşması gereken bir geminin, hoşlandığı bir limana demir atıp yosun tutmasına benzer. Her eşkoşma âdeta bünyemizde oluşan bir kabuk, bir nasırlaşma, ağır bir zırh gibidir. Kuşkusuz bu durum Esneklik Kanunu ile aramızda bir engel teşkil eder ve ıstırap çekmemize sebep olur.

Benliklerinin tatmini peşinde koşan bir insan esnek olamaz. Çünkü kibirlidir. Çünkü açgözlüdür. Çünkü kendisini çevreden soyutlamıştır. Esneme arttıkça bireysellik azalır. Esneklik Kanununun amacı bireyi Bütün'le kaynaştırmaktır.

Şuurlanmak, yani uyanmak ya da aydınlanmak demek, varlığın esneklik kazanması demektir. İnsan ancak esneklik kazandıktan sonra kendini tanıır. Esnekliği artan bir insan psişik mutasyona (değişime) uğrar.

Aslında bütün dinsel ibadetlerin amacı insanda esneklik yaratmaktır. Görünüş başka, ama gerçek hedef başkadır. Yogik uygulamalar oruç, zekât, haç vb. gibi ibadetler yoluyla insan dolaylı olarak Esneklik Kanununu uygular.

DEVRE SONLARINDA ESNEKLİK KANUNU UYGULAMASI HIZ KAZANIR

Dünya insan için bir Tekâmül Okuludur. Biz bu okulda Esneklik Kanununu öğrenmeye ve uygulamaya çalışırız. Her okul gibi Dünya okulu da nasıl açıldıysa öyle kapanacak ve başarılı öğrencilerini mezun edecektir. İşte okulun kapanmasına yakın döneme "devre sonu" denir. Öğrencileri ve öğretmenleri bir telâş almıştır. Öğrenciler bir an önce sınavlarını verme, öğretmenler de müfredatı tamamlama ve sınav işlerini bitirme telaşı içindedirler. Bu okulun sahibi ve öğretmenleri "İdareci Plânlar"dır. Okulu yönetme, müfredatı belirleme, bilgi aktarma sınavları yapma görevi onlara aittir.

Sevgili Okuyucular (Baştarafı Sf. 1'de)

sa, bunlar sohbet arkadaşlarıdır. Maksudları bir olmazsa sohbet arkadaşı sayılmazlar.

Sohbet arkadaşlarıyla tartışmaya girilmez. Kibirli olmamak gerekir. Tevazü gösterilmelidir. Resmîyet ağırlaştırır. Sohbetin zevki kalmaz. Putpe-rest olmamalı, bir şeyi kendine put yapmamalıdır. Başkalarının yaptıklarını yapabilmelidir. Serbest ve samimî olmalıdır. Arkadaşlarla yapılması ve yapılmaması zorunlu olmayan her işte, uyum sağlamak vericilik ve iyilik-severliktir. Hangi işe alışırsak o iş bizim putumuz olur. Bir işi âdet edinmek de böyledir. Âdet edinirsek o iş putumuz olur çıkar. Alışkanlığı terk etmek ve putu kırmak, mert olanların işidir.

Selâm ve Sevgiler

Devre sonlarında faaliyet çok yoğunur; aşağısı da yukarısı da arı kovanı gibi çalışır. Petekleri balla dolmak üzeredir; daha kovan oğul verecektir.

İnsanlıktan mezuniyetten önce Esneklik Kanununu (dünya şartları içinde) son kertesine kadar öğrenmesi istenir. Bu yüzden Yukarının basıncı görülmedik derecede artar. Sürekli olarak tepeden ve yanlardan basınç gelir. Zaman hızlanmıştır. Ardarda eprövier yaşarız. Sert demir, ateşle yumuşatılıyor gibidir. Daralırız, bunalmırız. Yukarısı esnememizi, tahammül göstermemizi, sabir gücümüzü ister. Görülüyor ki, ıstıraplarımızın ve mutsuzluğumuzun yegâne sebebi biz değiliz. Yukarısı gene bizim hayrımıza olmak üzere pres yapmaktadır. Ama bu pres maksatlı olduğu için, bize büyük yararlar sağlayacağı için isyana, feryada, şikayete gerek yoktur. Zaten yararı da yoktur. Kimi kime şikayet edeceksiniz? Size basınç yapan, şikayet edeceğimiz makamdır. O hâlde devre sonlarına has bu büyük gerilimlere, portakal suyu çıkarır gibi üst üste yapılan bu baskılara uyum sağlamak zorundayız.

İnsanlık asırlar boyunca aşağı doğru, maddeye doğru esneme talimleri yapmıştır. Ama devre sonları yukarı doğru esneme zamanıdır. Yani ruhsal ilke ve kanunlara uyum zamanıdır. Dünyanın her yanındaki her toplum kendilerine göre bu nedenle basınç altındadır. Bu basınçlar doğal ve toplumsal olaylar tarzında ortaya çıkar.

Varlık tüm bu basınçlar karşısında esneklik ve uyum gösterme gücüne sahiptir; yeter ki cehit gösterebilir. Bu çetin faaliyetin yüce amacı varlığı İdareci Plânlarla bütünleştirmektir. Varlık Esneklik Kanununu öğrenebildiği ölçüde kâinatın yönetim mekanizmasında görev alır. Ve şimdi dünya insanlığı olarak bir yetiştirme devresinin son zamanlarını yaşamaktayız.

(Devam Edecek)

TEKRAR TEKRAR DOĞARIZ

Zerrin BAŞER

Bir okul gibi kabul ettiğimiz dünyadan mezun olmak bir görevdir. Bu okuldan mezun olabilmek için dünya okulunun bize verdiği ve sağladığı imkânları sonuna kadar kullanmak gerekir. Bunun için diyoruz ki, tekâmül ediyoruz ve tekâmül etmek için de bize sağlanan birçok imkânları kullanıyoruz. Bunlardan bir tanesi de tekrardoğuş (reenkarnasyon) olayıdır.

Beden bir elbise ise, nasıl ki eskiyen elbiselerimizi değiştiriyor isek, bedeni de değiştirebiliriz.

Dünyada bir beden kullanan ruh varlığı, bedeni bırakıp öteâleme geçer. Daha doğrusu burada sınırlı ve madde cazibesi altında olan şuurluluğu, farkında olabildiği en geniş şuur hâlini algılar. Bu genellikle spatyom âlemi olur. O anda dünya yaşamında yaşaması gerekenleri ve buna karşın yaşamış olduklarını görüp değerlendirir. Tabii bu değerlendirme varlığın tekâmül düzeyi ile doğru orantılıdır ve yine varlığın realitesine göre değişir.

Dünya okulunu bitirmenin diğer bir adı da dünyaya yeniden enkarnasyon mecburiyetinden kurtulmaktır. Bu da ancak tekâmül, yani arınarak, idraki genişleterek, şuurluluğu arttırarak gerçekleşir.

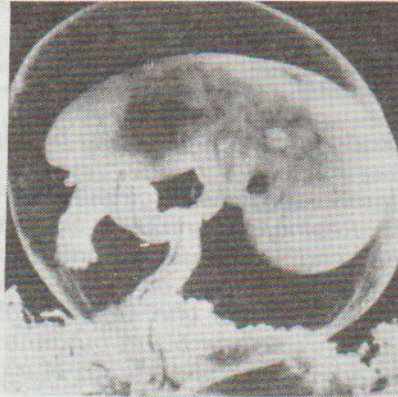
Her beşerî varlık bu yasayı aşana kadar, bu yasa ile değişik bedenler kullanarak, dünyaya yaşamında madde ile bağ kurarak kendince gerekli olan gelişimi

için yine yaşaması gereken olayları, acıları, mutlulukları yaşamak, tatmak durumundadır. Bunun içindir ki içinde bulunduğumuz durum ve olay ne olursa olsun, ondan şikayet etmek yerine büyük bir uyanıklık ile o olayı çözümllemek, oradan almamız gereken dersi almak, o hâlin şuurluluğunu yaşamımıza geçirmek durumundayız.

Bu okula eğitim amacıyla kayıt olmuş her varlık, eğitimini tamamlamak üzere tüm alması gereken dersleri alarak buradan mezun olmak durumundadır. Burada şunu da belirtmek gerekir ki, varlık bir yaşamda tek bir dersi alıp rahat yaşayabileceği gibi birçok ders alıp kısa zamanda okulu bitirmek de isteyebilir. Bu onun seçimidir, özgür iradesidir.

Bu yasa ilâhî adaletin bir tezahürü, bir yansımadır ve dünyadaki bütün adaletin, hakkın ortaya çıkmasını Tekrardoğuş Yasası sağlamaktadır. Bu yasa dahilinde çok kısa olarak "kader"den söz edecek olursak, demek ki "kader" boynumuza geçirilmiş bir esaret, bir zincir değil, tam tersine bizim hür irademiz ile idrakimizi arttırmak için seçmiş olduğumuz olaylar silsilesidir.

Dün nasıl ki bugünü hazırladıysak, bugün de tüm eksi ve artılarımızla yarınlarımızı hazırlamakta, çizmekte, örmekteyiz. Ancak varlığın idraki oranında da kader plânında esneklikler ortaya çıkmaktadır. Zamanında, henüz kendi sorumluluğunu idrak edemeyen bir varlık, gün gelecek kitlelerin sorumluluğunu, hatta evrenlerin sorumluluğunu şuurla yüklenecektir.

Beden ruhun aracıdır

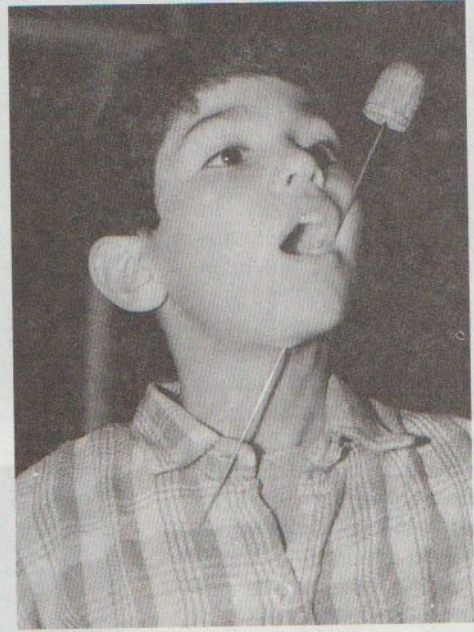
Düşünce, Beden, Enerji... Ya da Başka Bir şey mi?

BEDENDE KASTEN OLUŞTURULAN YARA-BERE FENOMENİ

SUNUŞ

Prof. Dr. Cemal Hüseyin'in müdürlüğünü yaptığı Paraman Lâboratuvarı Amman'da bulunuyor. Bedende kasten oluşturulan "yara-bere fenomeni"ni yıllardan beri bu araştırma merkezinde inceliyorlar. Süje olarak; yörede çok eski bir geçmişe sahip Kasnazaniyah Tarikatı'nın müritlerinden yararlanılıyor. Adı geçen tarikatın sahipleri (Dr. Hüseyin'in süjeleri) söz konusu gösterilerini vücutlarının çeşitli yerlerine şiş veya kılıç batırmak suretiyle sergiliyorlar.

Sterilizasyon yok, acı yok, enfeksiyon yok. İşte yüzlerce fotoğraftan sadece birkaçı... "Olmaz böyle şey!" demeden önce, biraz sabırla Dr. Cemal Hüseyin'in konuyla ilgili uluslararası kongreye sunduğu bildirisini aşağıda okuyun. Bize hak vereceksiniz.

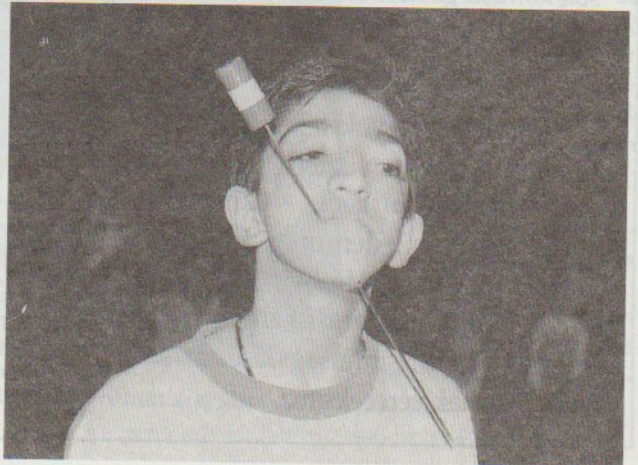
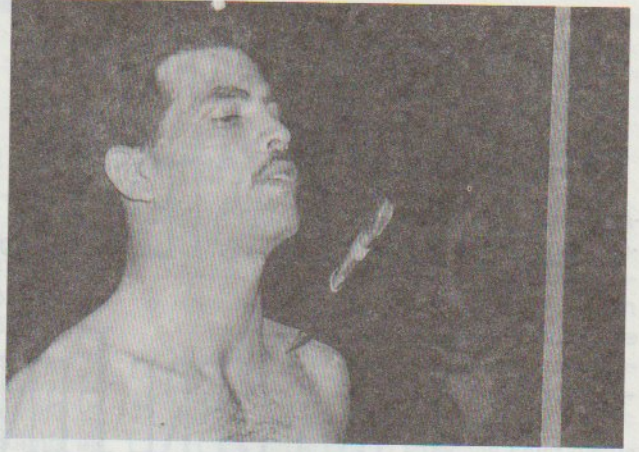
Bu alıntı çeviri; Cemal Hüseyin'in Kasım '93'te Bağdat'ta yapılan, konuyla ilgili uluslararası kongreye sunduğu bildiriden özetlenerek yapılmıştır. Prof. Cemal Hüseyin; bu konuyla ilgili olmak üzere Amman'daki "PARAMAN LÂBORATUVARI"nın müdürüdür. Adı geçen kuruluş ve Dr. Hüseyin'in çalışmalarıyla ilgili başka bir makalemiz Ruh ve Madde'nin eski (1993) sayılarında yayınlanmıştı.

GİRİŞ

Bilerek Oluşturulan Bedensel Zararlar (BOBZ) fenomeninde gözlemlenenler konusundaki bu makale, insan bedeninin aşkın yeteneklerine bir ışık tutmak amacıyla hazırlanmıştır. Burada sunulmuş bilgiler bu tür yeteneklerle ün kazanmış, Kasnazaniyah Tarikatı olarak bilinen bir Sufi okulunun müritlerinin BOBZ yetenekleri üzerinde yapılmış yoğun lâboratuar araştırmalarından elde edilmiştir. Bu alandaki araştırmalarda rapor edilen diğer BOBZ mucizesi gösteren kişilerin yetenekleriyle bu dervişlerinkiler birbirine benzememektedir. Bu konudaki fenomenlere ait çok sayıda yayının olduğunu vurgulamak isteriz. BOBZ fenomenleri ile BOBZ yeteneklerinin, arasında önemli farklar bulunmuştur. Bu araştırma ayrıca, bu fenomenlerin bağımsız niteliğini ve onların belirli bir bilimsel araştırma altında da incelenebileceğini göstermektedir. BOBZ fenomenlerine yönelik ciddi bilimsel ilginin artması, özellikle başta tıp olmak üzere değişik alanlarda bilimsel bilgimizin gelişmesine neden olabilecektir.

ÖNCÜL BİR TANIM

Dünyanın değişik ülkelerindeki araştırmacılar, bedenlerinin farklı yerlerine sağlığa zararlı uyarıcılar ve

rip de yine de sağlıklı kalabilen, oldukça tehlikeli maharetler sergileyen insanlara ait gözlemleri rapor etmektedir. Bu tür işlemlerde bedeninin değişik bölümlerinde zararlar meydana getirilmekte ancak beden, normalde oluşması gereken zararlı sonuçlar üzerinde tamamen hâkim bulunmaktadır. Bu BOBZ fenomenlerine ait tipik bir örnek, bedeninin çeşitli organlarına ve dokularına makas gibi kesici objeler sokmaktır. Bu tür cisim sokma olayları Kuzey Amerika Kızılderililerinin, Sri Lankalıların, Malezyalıların, Çinlilerin, Hintlilerin ve diğer birçok dinsel ve şamanik topluluk üyelerinin törensel ayinlerinde, büyü uygulamalarında rastlanmaktadır. BOBZ örnekleri sadece cisim sokma olaylarında oluşmamakta, ama büyük bir çoğunluğunu bunlar meydana getirmektedir.

Cisim sokma olaylarında sergilenen BOBZ fenomenlerinin genel özellikleri şunlardır:

1. İnsan bedenine keskin âletlerin sokulmasıyla meydana getirilen ve normalde çok büyük bir acı ve kanamanın oluşması gereken ciddi zararlar. Ayrıca enfeksiyonların da görülmesi gerekir; çünkü kullanılan âletler sterilize edilmiş değildir. Bütün bunlara rağmen, beden, acıyı bastırma, kanamanın önlenmesi ve enfeksiyonun engellenmesi gibi Sü-

per Tepkilerle (ST) cevap vermektedir.

2. Kesici âletin bedenden çıkarılmasıyla birlikte, ağrılı bölgede Anında İyileşme (Aİ) işlemi başlamaktadır. Bu da yaraların hemen iyileşmesine neden olmaktadır.

Meydana getirilen zararın ciddiliği ve uygulanan ha-

retlerin özelliğine bakarsak, BOBZ olaylarında sergilenen ST ve Aİ, insan bedeninin, normal kapasitesinin çok çok üzerinde bir koruma ve zararları tedavi etme yeteneğine sahip olduğunu gösteriyor.

Bu genel tanım, çeşitli kültür ve topluluklarda bulunan BOBZ uygulayıcılarının cisim sokma maharetleri için

geçerlidir. Fakat uygulamalarda ayrıntılar kültürden kültüre, hatta kişiden kişiye değişmektedir.

KASNAZANİYAH TARİKATININ BOBZ YETENEKLERİ

Kasnazaniyah (Kürtçe "kimsenin bilmediği" demektir) tarikatı (yolu) müritleri daha çok Irak'ta, Türkiye'de, İran'da ve Ürdün'de bulunan en büyük Sufi okullarından biridir. Bu Sufi yolunun geçmişi, Sufizmin ilk Üstadı olan Muhammed Peygambere kadar uzanır. Muhammed'in kurmuş olduğu geleneğe göre, her Üstat, ölmenden önce kendisinden sonra gelen kişiyi söylemelidir. Ancak belirlenmiş olan Üstat, Üstatlığını sadece kendisinden önce Üstatlık yapan kişi öldükten sonra alır. Bu yüzden her zaman için bir üstat vardır. Kasnazaniyah Tarikatının Üstatlar zincirinde 32 Üstat vardır ve şu anki Üstatları Şeyh Muhammed el Kasnazani'dir.

Sufi düşüncesinin temel niteliği, Kuran'ın özünü yansıtan ve açıklayan Muhammed Peygamberin öğretilerine ve hareketlerine ait ruhsal anlayıştır. Bu tarikat, dervişlerinin BOBZ yeteneklerini, Peygamberin ruhsal kudretinin miraçısı olarak farz edilen Üstatlarının ruhsal kudretlerine kanıt olarak sunmaktadır.

Kasnazaniyah Tarikatındaki dervişlerin BOBZ yeteneklerinde şu örnekler mevcuttur:

1. Bedene, makas ve büyük çiviler gibi çeşitli kesici nesnelere sokmak. Kullanı-

lan âletler sterilize değil. Hatta gösterileri izleyenlerin istediğine uyararak, dervişler bu âletleri önceden bilerek kirletiyorlar. Cisim sokulan yerler arasında yanaklar, dil, ağızın alt bölümü, kulak memesi, boyun, kollar, göğüs ve mide yer alıyor. Âletler genellikle metalden ve farklı çaplarda. Yanaklar ve ağızın alt bölümleri gibi yumuşak yerlerde metal makasların yerini tahta çubuklar alıyor. Çünkü buralarda elle yapılan basınç, tahtaların kırılmadan saplanması için yeterli oluyor. Tahta âletlerin yarattığı zarar ve acı metal nesnelere yarattığından daha büyüktür. Çünkü elle yapılmış oldukları için yüzeyleri daha kabadır ve çaplarında düzensizlik vardır.

2. Dervişler, çekiçlerin yardımıyla, kamaları, hem kafatası kemiğine hem de köprücük kemiğine sokabiliyorlar. Bıçakları gözlerin altına sokarken de çekiç kullanılıyor.

3. Dervişlerin ayrıca bardak ve keskin traş bıçaklarını çiğneyip yutuyorlar. Burada ağzın iç dokuları ve sindirim organları hedef alınıyor.

Bu tür BOBZ gösterilerinde ortaya çıkan Süpher Tepkiler (ST) acıya, kanamaya ve enfeksiyona karşı bağışıklıktır. Bu gösteriler sırasında ve sonrasında dervişler hiçbir acı belirtisi göstermiyorlar. Yaranın üzerinde genellikle birkaç damla kan görülebiliyor. Çok nadi-

ren bu kan birkaç santimetreye karar uzayabiliyor. Cisim sokmadan dolayı oluşan bütün yaralar anında iyileşmeye uğruyor ve birkaç saniye içinde ortadan kalkıyor. Bazı

yaralar iz bırakmadan iyileşirken, bazıları çok küçük izlere sebep olabiliyor. Kanın çıkıp çıkmayacağı, yara izinin oluşup oluşmayacağına dair önceden tahmin yapılamadığını belirtmek gerekir.

BOBZ maharetlerine ek olarak, dervişler başka maharetler de sergileyebiliyorlar. Meselâ bedeni, normalde çok büyük zarar ve acı verecek uyarılara maruz bırakıyorlar. Bu tür olaylarda beden, bu uyarıların zararlı etkilerinden koruyan yeteneklerini sergiliyor. Bunlara Zarara Dayanıklılık (ZD) fenomenleri deniyor. BOBZ fenomenlerinde beden hem ST hem de Aİ gösterirken, ZD fenomenlerinde zararlı uyarıların etkilerini iyileştirecek ST'lerle cevap veriyor ve bu yüzden Aİ'ye gerek kalmıyor. Dervişlerin ZD fenomenleri arasında şunlar var:

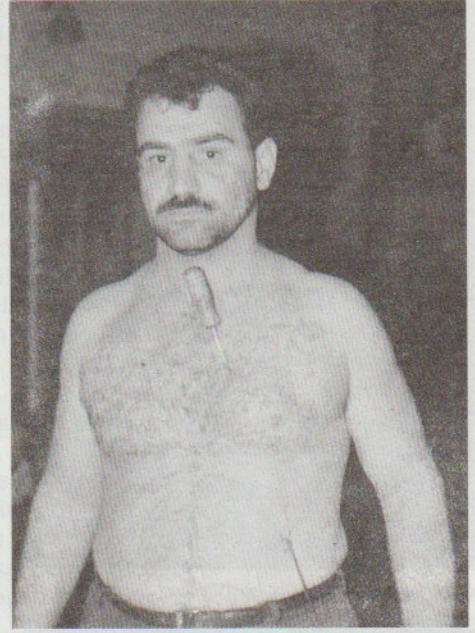
1. Ateş Tutmak: Bu örneklerde , bir sopanın ucuna bir kumaş sarılıp yanıcı bir sıvıya batırılıyor. Daha sonra da yakılıyor. Sopadaki alevler 5-15 saniye boyunca yüze, kollara ve bacaklara sürülüyor. Dervişler ayrıca ateşten kor hâlindeki demir levhaları çıplak elleriyle tutup dişleriyle ısırıyorlar. Burada yanmaya karşı bir süper tepki ortaya çıkmaktadır.

2. Zehirli yılan ve Akrepleri Tutmak: Bu uygulamalarda dervişler genellikle ellerinden ısırılıyorlar. Dahası, dillerini bilerek zehirli yılan ve akreplere sokturuyorlar. Ayrıca zehirli hayvanlar da yenebiliyor. Bu örneklerle de beden, zehirlenmeye karşı bağışıklığını göstermektedir.

3. Dervişler, birkaç dakika boyunca aralıksız 220 voltluk bir gerilime tâbi tutuluyorlar.

DERVİŞLER BOBZ VE ZD YETENEKLERİNİ NASIL ELDE EDİYOR

Kasnazaniyah Tarikatının BOBZ VE ZD fenomenlerinin eşsiz ve en etkili özelliklerinden biri, bu yeteneklerin yeni dervişlerde de görülmesidir. Birisi, derviş olmak yö-

nünde istediğini belirttiği zaman, kendisinden küçük bir dinsel ayine katılması isteniyor. "Halifeler" olarak tanınan ünlü bir derviş grubu, müridin sağ elini kendi sağ ellerine alırlar ve birkaç ifadeyi naklederler. Bu törende her iki el de "tokalaşırken" yeni mürit

bu ifadeleri tekrarlar. Dinsel ifadeler tekrarlanırken, inisiye bu tarikata olan bağlılığını belirtir. Halifenin ve yeni dervişin bu dinsel yemini ifade etme hızına bağlı olarak, ayin 2-3 dakika sürebilir. İnisiyasyon aynı anda birkaç kişi için de olabilir ■

KONFERANSLARIMIZ

DERNEK MERKEZİ

● SALI KONFERANSLARI (Saat: 19.30-20.30)

1 MART	Ruhsal Söyleşiler	Ergün ARIKDAL
8 MART	Ruhsal İrtibatlar ve Tebliğler	Nilüfer YILMAZ-Asım UYSAL
15 MART	Astral Âlemin Özellikleri	Halûk ÖZDEN
22 MART	Sevgi Akışına Neler Engel Olur?	Hakan Erkan ERASLAN
29 MART	Obsesyonun Mekanizması ve İşlevi	Selman GERÇEKSEVER

Yer: Hasnun Galip Sk. Pembe Çıkmazı, Zarıfı Apt. No:4 D:8 Beyoğlu / İST Tel: (0212) 243 18

KADIKÖY BELEDİYESİ KÜLTÜR VE SANAT MERKEZİ

9 MART Yeni Çağın İlkeleriNurettin ERSOY

Yer: Cadebostan, Bağdat Cad. Haldun Taner Sk. Kadıköy/İSTANBUL Tel: (0216) 360 90 95
Saat: 19.00-21.00

ANKARA (ARAD İşbirliğiyle)

26 MART Evrensel Esneklik ve Uyum Mekanizması Tarık ARIKDAL

Yer: Türk Kooperatifçilik Kurumu, Mithatpaşa Cad. No: 38/A ANKARA
Saat: 14.00-16.00

NOT: GİRİŞLER ÜCRETSİZ VE SERBESTİR. GEÇ KALINMAMASI RİCA OLUNUR.

Dinlere Göre AYDINLANMANIN Amaçları ve Yolları

HİNDUIZM

AMAÇLAR : Hinduların en büyük (nihaî) amacı ; insanın gerçek kutsal (Tanrısal) benliğinin insan tarafından doğrudan doğruya algılanmasıdır. Bu durum, "samsara" denilen tekrardoğuş çemberinden kurtulmayı beraberinde getirir. Bedenli ruh (can) bu amaca giden yolda olgunlaşır. Aynı zamanda da öteki üç yüce beşerî amaç ile topluma karşı olan sorumluluklarını yerine getirir : Doğruluk, servet, sevgi. Tüm bedenli ruhların son mukadderi; yaygın adlarıyla daha çok Brahman, Şiva, Vişnu veya Sakti olarak bilinen En Yüce Olan'la bir olmaktır. Monistler (1) için bunun anlamı; O'nun içinde kaybolmak, onunla özdeşleşmektir. Ötekiler için ise bu, Tanrı'yla sevgi dolu, kutsanmış bir birleşmedir ki bunun içinde bedenli ruhun (canın) bireyselliği gene korunmuş olur.

AYDINLANMA YOLU : Hayatlar boyunca, tekrardoğuş süreci içinde bedenli ruh; içgüdüsel-entelektüel düzeyden, erdem sahibi ve iyi ahlâklı düzeye, oradan da ibadete ve tapınağa bağımlılığa, meditasyon ve yoga ile onun disiplinine doğru tedricî olgunluğuna devam eder. Devamlı tutarlı Yoga uygulaması ; bedenli ruhun (canın) olgunlaşmasında doruk noktaya ulaşarak Tanrı'yla birliği oluşturur. Hinduizm

- (1) Monist : Monizm (bircilik) müridi
(2) Bhakti : Mistik tapınma. Tanrı aşkı. Bhakti-Yoga: Aşkla Tanrıyla kaynaşmayı sağlayan mistik yol. Viekananda bu aşkı bir üçgenle açıklar. Üçgenin her bir köşesi ödün kabul etmezliği, korkusuzluğu ve idealizmi (ülkücülük) ifade etmektedir.
(3) Kontemplatif : Derin düşünceyle ilgili.
(4) Sadhu : Dünyadan el etek çekerek kendini manevî yola adayan kişi.
(5) Theravada : Bugün de Güney Hindistan'da ve Seylan'da mevcut olan eski rahiplerin ekolü. En belirgin noktalarında Buda'nın öğretisine indirgenmektedir. Pali Budizminin kanonik eseri. Tripikata da denir.
(6) Dhyna : Meditasyon, Murakebe, dalınç. Manevî yoldaki öğrencinin geçmek zorunda olduğu beşinci aşama. Pek çok türü vardır, ama bu samadhi'ye karşılık düşen en sonucusudur.

hem yogaya, hem de "bhakti"(2)ye önem verir ki bunlar kendini adama ve kontemplatif (3) "sadhutur (4). Bunlar büyük etüde ve Vedalar, Agamalar ve öteki kutsal metinlerin ezbere okunmasına ve dinlenmesine dayanır.

BUDİZM

AMAÇLAR : Budistlerin aslı amacı değişimin/farklılaşmanın sonucu olarak tanımlanan ve "söndürmek" anlamına gelen "nirvana"dır. Tibet ve Theravada (5) tradisyonları, tanımlanamayan huzur ve sükûn olarak ifade ederler. Halbuki Mahayana Tradisyonu (ki Zen'i de içine alır) onu ne "var olmak" ne de "var olmamak" şeklinde anlatır. O, "boşluk" ve Buda'nın değişmeyen niteliği ve en son realitedir.

O, arzunun ve egonun bağlarından, ıstırap çekmekten ve tekrar doğmaktan kurtulmaktır. Buda herhangi bir tanım yapmamış, sadece şunu söylemekle yetinmişti: "Doğurulmamış, yaratılmamış, imâl edilmemiş, kompoze edilmemiş olan vardır." Ve O, duyularla ilgili deneyimlerin ötesindedir. Nirvana, fena (fillah mertebesi) değildir. Fakat o huzur ve hakikattir.

Jainizm'de de olduğu gibi, Budizm'de de yaratıcı Tanrı ve O'nunla birleşmek yoktur.

AYDINLANMA YOLU : Budizm müritleri- ni, sırayla "dhyana" (6), "samapatti" (7) dedikleri tedricî aşamalardan geçirir. "Dhyana" meditasyondur. Bu meditasyon, müridi moral ve entellektüel saf- laşmaya ve saf şuura götüren bağlardan kurtarır. "Samapattis" duygusal, mantal ve psişik aktiviteyi tedricen mükemmel bir yalnızlık hâline dönüştürür ki bu, ne idraktır ne de idraksizliktir. Bundan sonraki aşama "samadhi" (8)dir:

Üstün-şuura ulaşma ve nihayet sözü edilemez "nirvana"ya giriş. Birçok Budist son hedefin, sonsuz- luğun tadını "Bodisatvalar" ile birlikte çıkaracağı saa- det cenneti olduğunu anlamış vaziyettedir.

JAINİZM

AMAÇLAR : Bir Jaini'nin aslı amacı, "Para- matman" (mükemmelleştirilmiş can, bedenli ruh) ol- maktır. Madde gözüyle bakılan tüm karma tabakaları giderildikten sonra bu elde edilir. Buradan bedenli ruh (can) evrenin tavanına yükselir. Bu, karanlıktan aydınlığa geçiştir. Burası, ruh göçü akımlarının ve Tanrıların ötesinde bir yerdir. Ve burada ruh (soul), "moksha" (9)nın eşsiz sevinci içinde ebediyen kalır. "Moksha", Jainizm'de ; kurtuluş, kendi içinde birlik ve bütünleşme, saf yalnızlık, sansuz sessizlik, etkinlik- ten, arzulardan, karmadan ve tekrardoğuştan bağımsızlık olarak tanımlanır. "Moksha"ya bu dünyada ya da ölüm anında ulaşılabilir. Ona ulaşıldığı zaman, İn- san-Tanrı olarak mukadderatını tamamlamış demektir. Çünkü Jainilere göre yaratıcı Tanrı yoktur. Dolayı- sıyla O'nunla birleşme de söz konusu değildir. Bedenli ruhun (canın) gerçek doğası saf şuur, iktidar, sevinc ve her şeyi bilme hâlidir.

AYDINLANMA YOLU : Bedenli ruh (can) spiritüel gelişimin değişik aşamalarından geçer. Bu aşamalara "gunasthanas" (10) denir. Bunlar, git- gide azalan günahkârlığın yerini alan saflaşmanın eş- liğinde ortaya çıkan bilgi ve iktidarın yaradılıştan beri

- (7) **Samapatti** : Sadece kutsallığın üstünde bir mertebeye ulaşmış olanın içinde bulunduğu derin ruh hâli. Bu durumda karma oluşmaz. Dört murakebe tekniğini (Jhanas) izleyen murakebe egzersizleri. Elde etme, istihsal.
- (8) **Samadhi** : Yoganın hedefi olan tam konsantrasyon hâli. Duyusal izlenim ve düşüncelerin tümüyle ortadan kalkmasından sonra benliğin Brahma'yla özdeşleştiği bir ruh hâli (vahdet) ve mutlu bir dinginlik hâli ortaya çıkar. Bu ruh hâline bir kişi yaşarken de erişebilir. En yüce birlik, kavuşma hâli.
- (9) **Moksha** : Kurtuluş. karmanın bağlarından ve doğum-ölüm çarkından kurtuluş. Mutlak olanın yaşanması. tekrar doğmayanın ruh hâli. Mutlak özgürlük, metafizik kurtuluş.
- (10) **Guna** : Nitelik, vasıf, sıfat, duygu, erdem, hizmet, üstünlük.
- (11) **Ananda** : Şans ve mutluluk. İçinde hiçbir acının ve faniliğin varolmadığı en yüksek neşe ve ruh hâli. Brahma'nın özlü niteliklerinden biridir.

var olan melekeleridir. Bedenli ruhlar, hayatlar bo- yunca bertaraf ettikleri kişisel karmalarının miktarına göre daha iyi doğumlara lâyık olurlar. Doğumlar (en- karnasyonlar) arasında bedenli ruhlar 7 cehennem, 16 cennet ya da 14 semavî bölgenin birinde bulu- nurlar. Kurtuluşa ulaşan ruhlar (souls) evrenin en üs- tünde yerlerini alırlar. Tüm Jainiler (evlenmemek için) beş kez yemin ederler ama bekârlık ve fakirlik uygu- lamasını gerçek müritler yapar. Jainizm'de "ahimsa" (zahitlik, koyu sofuluk), yoga ve manastır yaşamı üzerinde, aydınlanma açısından çok önemle durulur.

SIHİZM

AMAÇLAR : Sihizm'in amacı; kurtuluş ve Tanrı'yla birleşme olan "moksha"da gizlidir, ki bu aşı- ğın sevgilisine kavuşmasına benzetilir. Bunun sonun- da ortaya çıkan ; kendi kendini aşmak, egosuzluk ya da "ananda" (11) hâlidir. Sih, Tanrı'ya gömülür, O'nun tarafından özümlemler ve O'nunla özdeşleşir. Bu, bireyselliğin tamamlanmasıdır ki onun içinde in- san ; tüm sınırlamalardan kurtulur ve Tanrı'yla bera- ber O'nun eli kolu, O'nunla birlikte işgören hâle gelir. İnsan, Tanrı değildir, ama O'nunla birlik hâline, (mis- tik anlamda) şuur birliği hâline gelebilir. Tanrı, benze- ri olmayan ve ancak kendi kendisine benzeyen Efen- didir ve Yaradandır.

AYDINLANMA YOLU : Sihizm, insanı "moksha"nın amacına yönlendirmek için "Japa" yolu- nu ve ilâhileri izletir. "Sat Nam" dedikleri kutsal adla- rın (koro hâlinde) okunması ile bedenli ruh (can) arı- nır, ego kontrol altına alınır ve avare zihin sakinleşir. Bu durum insanı üst-benlik sükûnetine götürür. Bura- dan da kutsal nura ve kutsal sevinç hâline girilir. Bu en üstün amaç bir kez elde edilince, mürit artık ken- dini başka insanların hayrına/hizmetine adanmıştır. Bu en üstün amaç Tanrı'nın inayetiyle elde edilebilir. Ve bu münhasıran "Satguru" denen bir gurunun (ya da bir azizin, ermişin) izlenmesiyle ve yegâne spiritü-

el otorite olan Adi Granth tarafından yönlendirilen Efendi'nin kutsal adlarının tekrar edilmesiyle elde edilir. Sihler için Tanrı'ya tapınma söz konusu değildir ve lâhî vasfın bir simgesi de yoktur.

TAOİZM

AMAÇLAR : Taoizm'in aslı amacını; Tao'nun mistik olarak sezilişi şeklinde tanımlayabiliriz ki o bir Yol'dur. Aslı Anlam'dır, Bölünmez Birliktir. Hem aşkın, hem de her yerde hazır olarak Tao tüm varlıkların doğal yoludur. O, göklerin ve yerin adsız başlangıcı ve her şeyin anasıdır. Her şey Tao'ya bağlıdır. Ve her şey O'na döner. O, yine de gizlide olandır. Gücünü, mükemmelliğini her şeye yansıtır. Tao'yu kavrayan, saf şuurla varabilmek ve her şeydeki içsel gerçeği görebilmek için şuurun katmanlarını aşmış demektir. Sadece, "İSTEK'ten arınmış olan kişi Tao'yu kavrayabilir. Ondan sonra da "hareketsiz etkinlik" başlar. Zati bir Tanrı yoktur Taoizm'de. Ve O'nunla birleşmek de söz konusu değildir. Onların içinde 3 dünya ve varlıklar vardır ve tapınma/ibadet yolun bir kısmını oluşturur.

AYDINLANMA YOLU : Tao'yu izleyen ; doğayı kalkındırma ya da başkalarına fazilet dağıtma arayışı içine düşmeden "şeyler"in doğal düzenini izlemiştir. Tıpkı suyun hiçbir gayret göstermeksizin asıl bulması gereken düzeyi bulduğu gibi, Taoist de "Wuwei"yi gözettir. Bu yolda da ; zevklerin ve duyguların sakınleştirilmesiyle saflaşmaya varılması söz konusudur. Bu, kısmen meditasyon, nefes kontrolü, genellikle bir usta (üstat) yanında öteki içsel disiplin çalışmalarlarıyla başlanır. En önde gelen uygulamalar; iyilik ya da doğallık ile Dünyanın on bin şeyinden bağları koparmaktır.

KONFÜÇYİZM

AMAÇLAR : Konfüçyizm'in aslı amacı; doğru bir eğitim/öğretimle gerçek asaletin yaratılmasıdır. Bu, bir insanın atalarının yoluna dönmesi şeklinde yorumlanır. Bu amaçla klâsik kaynaklar eski yolun faziletini keşif amacıyla etüt edilir. Spiritüel asalet tüm insanlar tarafından elde edilebilir. Bu, moral bir başarıdır. Konfüçyus Tao'yu kabul etmiş ama onun ideal bir yaşta ortaya çıkmasının, üstün insanın yetiştirilmesinin, mistiklikten çok pragmatik yanının önemi üzerinde durmuştur. Üstün insanın en büyük fazileti "**ÇIKARSIZ SEVGİ**" dir. Öteki büyük faziletler ise; vazife, bilgelik, gerçek ve edepli olmaştır.

Kurtuluş, insanın doğal iyiliğinin yaşanması ve anlaşılmasıyla kendini belli eder ki bu eğitimle Yukarı'dan bahşedilir. Üstün adam daima doğruyu bilir ve bilgisinin peşinden gider.

AYDINLANMA YOLU : Faziletin yanısıra bir Konfüçyizm izleyicisine, gelişim aracı olarak "**beş**

akrabalık" da önerilir. Bu beş akraba ; onun yöneticisi (âmiri), babası, karısı, ağabeyi ve arkadaşısıdır. Konfüçyizm'de atalar saygıyla anılır ve ölümden sonra onların ruhunun (Spirit) yaşamaya devam ettiğine inanılır. İlahilik söz konusu olduğunda, Konfüçyus, dünya hayatının ötesindeki bir Spiritüel hayattan çok etik yaşama önem veren bir "agnostik"tir. O'nun için insan zihni geleceğe doğru değil şimdide ve geçmişe yönlendirilmelidir.

ŞİNTOİZM

AMAÇLAR : Şintoizm'in esas amacı atalar arasında ölümsüzlüğe ulaşmak olan "KAMI"dir. Kami, bir Şintoist tarafından doğüstü bir kutsal güç olarak anlaşılır. Bu güç ruh âlemiyle bağlantılı ya da oradadır. Tüm canlıların bir Kami yönü vardır. En çok Kami insan bünyesinde bulunur. Kurtuluş ise, ruh âleminde Kami olan bu kutsal varlıklarla yaşamaktır.

AYDINLANMA YOLU : Şinto'da kurtuluş ; tüm örf ve âdetlerin yerine getirilmesi ve safiyeti bozacak ve kirlenmeye neden olacak obje ve eşyalardan sakınmakla ulaşılır. Dualar edilir ve evrende 800.000 olduğu söylenen Tanrılarla Tanrıçaların tapınaklarında ağaklar adanır. İnsanın boyun eğeceği Yüce bir Tanrı yoktur. Onun yapacağı ; değişik tezahürleri olan "Kami"ye uyum sağlamasını öğrenmektir. İnsanın kami yanı ölümden sonra var olmaya devam eder. Ve insan öldükten sonra da, hayatta kalan yakınları tarafından doğal olarak hatırlanmaya değer olma arzusundadır. Bu bakımdan vazifenin tamamlanması Şinto'nun en önemli yanıdır.

ZERDÜŞTLÜK

AMAÇLAR : Zerdüştlüğün amacı; cennette bir yer ile ödüllendirilmektir. Burada ruh (can) Ahura Mazda denilen Tanrı ile birlikte olacak ve O'nun mübarek varlığından ebediyen pay alacaktır.

AYDINLANMA YOLU : İnsan yaşamı bilgi için araştırma ya da aydınlanma değil, moral bir mücadeleden başka bir şey değildir. O, dünya iddiasında bulunsun ve onu onaylasın diye buradadır. Onu reddetsin, ilgisiz kalsın, ondan kaçsın diye değil. Kurtuluş ; Ahura Mazda'nın ve onun peygamberi Zerdüş'tün arzusuna boyun eğmektedir. İnsanın sadece bir yaşamı vardır. Keza onun iyiyi ya da kötüyü seçme özgürlüğü de vardır. Bunlardan ikincisi, Tanrı'ya karşı gelmiş olan Angra Mainyu'da bedenlenmiştir. Ölümden bunların her ikisi de değerlendirilir ve lâyık olduğu yere (emaneten) sevk edilir.

Bu dinin müritleri gerçeği ; iyi düşünce, sözler ve işlerle gelen en büyük fazilet olarak bilirler. Etik yaşama çok önem verirler. Ölümden sonra diriliş olmasına rağmen, dünyada bir hesaplaşma ve göksel krallık söz konusudur. Ama bu günahkârların ceza-

landırılmasından sonra olacaktır. Tüm günahların eninde sonunda yakılması söz konusudur. Ve tüm insanlık ebediyen Ahura Mazda'yla birlikte olacaktır. Cehennem ebedî değildir.

YAHUDİLİK

AMAÇLAR : Yahudiliğin amacı kutsal kitabı Tevrat'a kayıtsız şartsız uymaktır. İnanca göre Tevrat, kişinin ve toplumun kötü yanını hafifletir, teselli eder. Tanrı'nın kanununa boyun eğmenin yararı, Mesih gelip de dünyayı kötülüklerden temizlediği zaman görülecektir.

Bu şekilde, dürüst olanlar Tanrı'nın dünya üzerindeki krallığında ödüllendirilmiş olacaktır. O gün Rab'bin varlığının ve sevgisinin tadını çıkaracaktır.

AYDINLANMA YOLU : İnsanın iki itici kuvveti vardır : iyi ve kötü. İnsan ya Tanrı yasasını izler ya da isyan ederek Şeytan tarafından etkilenir. Şeytan Tanrı'nın yaratılışının sapmasına neden olmuştur. Tevrat'a uymak mümkün olan en yüksek moralitedir ki bu da Tanrı'ya memnun eder. Bir insan adaleti, merhameti, ahlâkı ve dürüstlüğü izlemelidir. Gerçek Tanrı Yahova'ya karşı dürüst olmalıdır.

HRİSTİYANLIK

AMAÇLAR : Hristiyanlığın amacı cennetteki Tanrı'yla ebedî hayat yaşamaktır. Tanrı sevincinin ve ihtiyacının paylaştığı mükemmel bir varoluş hâli. O aynı zamanda, bedenli ruhların hayatta elde edebildikleri fazilet ve letafet oranında huzur içinde yaşan-zan zatî bir yaşamdır.

AYDINLANMA YOLU : İnsanın bu kötü durumuna sebep; Tanrı iradesine karşı gelişidir. İnsanın, kendisini tutsak hâle getiren şu güçlerden kurtarılmaya ihtiyacı vardır : korku, bencillik, ümitsizlik, arzu, İblisin doğaüstü güçleri ve her bakımdan çaresiz olduğu ölüm. Onun kurtuluşu, İsa'ya sadakatine ve Tanrı'nın günah ve ölüm güçlerine karşı kanıtı olarak İsa'nın dirilişine inanmasına bağlıdır. İyi bir Hristiyan Tanrı'ya itaat hâlinde faziletli bir hayat yaşar. Dünyayı yargılamak üzere İsa yine gelecek ve Tanrı'nın yönetimini getirecek. İncil'de bulunduğu şekliyle Tanrı Yasasını izleyerek ve Tanrı'nın inayetiyle insan kurtuluşa ulaşır. Bu inayete ermeyi beceremeyenler öldükten sonra ebedî azap çekecekleri cehenneme konur.

İSLÂM

İslâm'ın esas amacı; Allah ile cennette fiziksel ve spiritüel olarak ebedî hayatın tadını çıkarmaktır. Cennet, tüm zevklerin ve eğlencelerin yaşandığı bir yerdir. Orada varlıklar güzel bahçelerin içinde, çeşmelerin başında yaşarlar, güzel hizmetkârların elinde en lezzetli yemeklerin tadını çıkarırlar. İnsan Allah'ın en asil yaratığıdır ve meleklerin de üzerinde

bir rûtbeye sahiptir. Başka insanları İslâm'a davet etmek Müslümanların en kutsal görevidir. Şevkle uyulan bir inanca gire, İslâm yegâne gerçek din ve kurtuluş yoludur. Bu inancın da verdiği ek bir coşkuyla başkalarını İslâm'a girme yolunda ikna konusuna daha çok önem verilir. İdeal toplum İslâmî bir teokrasi-dir.

AYDINLANMA YOLU : Allah'a tam teslimiyet yegâne kurtuluş yoludur. Ama bu yine de garanti değildir, çünkü Allah çok sadık bir bedenli ruhun (can) da çile çekmesini dileyebilir. İyi bir Müslüman ; günahların en büyüğü olan gururu terk eder ve Allah'ın en son ve en büyük peygamberi olan Muhammed'in Kuran'da açıkladığı Allah'ın iradesini tam olarak yerine getiren kimsedir. Sadece bu tutum anlamlı bir hayatı oluşturur ve günahkârların başına gelen cehennem korkusundan kurtarır. İslâm'ın beş şartına inanır. Tanrı önünde alçak gönüllülük, kendini kontrol ve doğru sözlü/güvenilir, emin olmak İslâm'da çok önemlidir. Müslüman toplumunda Allah'ı memnun etmek için yapılması en gerekli şeyler; oruç, hac, namaz ve zekâtır.

İNANÇLAR

AMAÇLAR : Burada inanç sistemleri çok genel olarak gruplanmıştır. Bunlar kendi esas amaçlarına göre çok geniş bir alana yayılırlar. Eski inançlarda (Amerikan yerlilerininkileri gibi), spiritüel vizyon ve uyanışların yanısıra ; kurtuluşun, belirli bir gayret ve çaba döneminden sonra elde **edilmeyeceği** hususu da söz konusudur. Tam tersine Kutsal olanla her an irtibat söz konusudur. Yeni inançlarda ise daha çok toplumdaki ana dine bağımlılık söz konusudur. Bu bakımdan, örneğin; hümaniteryanizm Hristiyanlık'tan, kutsal amaçlar dışında, hizmet bekler. Doğru kökenli inançlar; meditasyon ve öteki içsel disiplinlerle kendi kendini değiştirme deneyimleriyle nihaf hedefe yönelir.

AYDINLANMA YOLU : Eski inançlarda, kutsal olan ve ölmüş atalarla bağlantıyı korumak için kabilenin şamanına güven söz konusudur. Belli bir inancın mensupları; müzik, ritüel dans, koroyla şarkı, rüyalar ve spiritüel arayışın zorluklarıyla "Bir" olanı izleme gayreti içine girerler. Hümaniteryanizm gibi dışa dönük inançlar esas aydınlanma yolu olarak eğitimin yanısıra iyi bir mesleği de öngörürler. Bazı inançlar ; insanın bizzat kendisi tarafından bulunan spiritüel yolun en iyi olduğu esasına dayanır. Okült inançlar trans medyomluğuna dayalı mistik bir yol izlerler. Üniversalistler değişik dinlerin kendilerine göre en iyi yanlarını izlemeye çalışırlar. Tüm inançların ortak yanını ; iç disiplin (oto-kontrol), kuvvetli bir karakter, insanın en üstün potansiyeline ulaşması için bireysel gayrettir.

(Nisan 1993 tarihli HINDUISM TODAY'den çevrildi.)

KADERİN OLUŞUMU

SEBEP ve sonuç ilkesinin sonucunda meydana gelen olaylar doğrudan doğruya varlığın kendi fiilleriyle ilgilidir. Kendi çabalarıyla yapmış olduğu fiillerin, eylemlerin "etkileriyle" karşılaşmaz; o fiilin "kendisiyle" karşılaşmak değildir.

Kader konusu incelenirken insanlar zannederler ki, sebep ve sonuç ilkesi ya da karma ile Tevrat'taki "göze göz, dişe diş kanunu" aynı şeylerdir. Hem Tevrat'taki hem de Kuran'daki işaretlerden Sâmiî irkin andığı sonuç dişe diş, göze gözdür. Nitekim kendi şeriatlerinde de bunu uyguladılar, hırsızın elini keserler, vs. Halbuki fiilin etkisiyle karşılaşmak ile fiilin kendisiyle karşılaşmak farklı şeylerdir. Ortaya çıkan etkiyi, belirli bir fiilin dışında daha birçok fiillerin ortalaması gibi bir sonuç olarak düşünelim. Örneğin, birisinin camını kırmakla meydana getirdiğiniz sonuç sizde bir cam kırılması tarzında değil de belki elinizi kanatmak şeklinde bir etki gösterebilir.

Kaderin oluşmasında insan eylemlerinin sonuçları merdiven gibi ardarda gelen "sebep-sonuç"lar şeklinde olmayıp, öncesi ve sonrası birbirine karışmış olarak, daha küresel olarak meydana gelmektedir. Bu etkiler, "Teksir Kanunu"na (kopyalama, çoğalma kanunu) uygun olarak, hangi safhada bulunursa bulunsun o safhaya ayarlanmış olan bir kopyası ile varlığın birikimi tarzında varlığı takip eder. Bu yasaya uygun

olarak tüm etkiler, esasında müteal şuur dışı dediğimiz bir yerde, yani gerçek varlığımıza, özümüze ait "şuur dışı hafızamız"da birikir.

Temel olarak iki tane hafıza vardır. Bunlara; 1) Küçük hafıza, 2) Büyük hafıza diyelim. Küçük hafıza, beynimizde meydana getirdiğimiz arşivleme, bilgi depolanmasıdır. Bunları kendi gücümüze göre istediğimiz zaman oradan çekip alabiliriz. Bu, "hatırlama gücü" olarak da ifade edilebilir. Küçük hafızayı da en az 3 kısma ayırmak mümkündür: Şuuraltı kayıt sistemi, şuur dışı veya şuurüstü sistemi; bir de bunların arasında bulunan liminal sistem. Şuurüstü sistem de yine beyin kapasitesine ayrılmıştır. Sistematik olmayan hatırlamalardan sorumludur. Gerekli olduğu zaman zihninizi zorlarsanız bile vaktiyle öğrenilmiş bilgilerinizi çağırıştırıramazsınız. Öyle durumlar olur ki, bir soru karşısında, özellikle zorlanma karşısında, uzun süre çabanıza rağmen hatırlayamadığınız şeyi rahatlıkla ifade edersiniz. İşte bu hatırlamalar, beyne ait şuur dışı kaynaktan olmaktadır. Bu materyalize olmuş bir şeydir.

Ruhun beden ile münasebetinde temel aracılık vazifesi gören "perispri"dir. Perispriye ait bir hafızamız vardır. Esas olay, sufflerin "Kişisel Levh-i Mahfuz" dedikleri, astral veya esirî hafıza da denilen perispriyal kayıt sistemindedir. Bu kayıt sistemi Sadıklar Plânı'nın ifadesiyle Müteal Gayri Şuur'dur(*). Biz bedenden ayrılısak bile, yani beden kayıt sistemimizi bıraksak bile ana kayıtlar, astralimizde (müteal gayri şuur-

(* Müteal: Aşkın, transandantal, fiziğin ötesine kaymış, doğrudan doğruya ruhla ilgili.

Hayat plânımızı doğmadan önce hazırlarız

muzda) zaten kayıtlıdır; hiçbir şeyi unutmamıza ve yok etmemize imkân yoktur.

Bu çoğunlukla Teksir Kanununa tâbi olarak çalışır. Yani hangi hayatlardan geçerseniz geçin, kaç tane yaşam devrederseniz devredin, o kopyalar daima sizinle birlikte gelir. Ama bu tesirin sürüp gitmesi her defasında aynı olarak değil, varlığın o anda içinde bulunduğu tesir sahasıyla uyumuş tarzdaki bir kopyası ile olur.

Varlıkların tüm yaşamlarında elde ettiği bilgilerinin, bütün ruhsal tecrübelerinin sonuçlarının izdüşümleri genellikle perispride mevcuttur. Her yeni hayatta, varlıklar perisprilerindeki kayıtlardan yararlanmak suretiyle yeni hayatlarına uyum sağlarlar,

kolaylık kazanırlar. Böylece her seferinde her şeyi yeniden öğrenmek zorunda kalmaz, sadece hatırlarlar. Örneğin, çocuk konuşmayı, konuşma melekesini hatırlıyor. Bundan önceki hayatında hangi dilden konuştuğu hiç önemli değildir. O, sembollerin çağrışımını bilir. Fakat sembollerin ifade ediliş şekli değişiktir.

Sonuç olarak, Teksir Kanununa göre, "kopyalama" demek, müteal gayri şuuru-nuzda, daimî bir şekilde, kâinatın neresinde olursanız olun yapmış olduğunuz tesirlerin sürekli olarak bulunduğunuz safhaya uygun olarak "meydana gelmesi"dir. Yani fiil aynı, tercüme şekli değişiktir.

Ergün ARIKDAL

Yozlaşma Alanları

Esen TÜNERİ

NEGATİF etkilerin yoğunlaşarak bir etki alanı oluşturması ve maddenin çekiciliği ve bağlayıcılığıyla bu alanı destekler duruma geçmesinden yozlaşma alanları meydana gelmektedir. Bozulmuşluğu, eskimişliği, niteliğini yitirmişliği anlatan ve çaresizliğin ifadesi olan yozlaşmalar, varlıklar üzerinde negatif etki alanları yaratmakta ve çok yoğun baskılara neden olmaktadır.

Negatif bir ortam, güçlü etkisiyle varlığı zorlayıcı, azap verici veya cezbedici alanı içerisine alır. Bu işlem, yoğunlaşmış bir etki alanının, beşer üzerinde kazandığı galibiyettir.

Yozlaşma alanlarını oluşturan, yatay ve düşey etkilerdir. Düşey etkilerin bir bölümü yeryüzündeki doğa olaylarının getirdiği etkilerdir. Depremler, volkanik patlamalar, su baskınları, toprak kaymaları ve buna benzer, insanlara büyük ölçüde zarar veren, can ve mal kaybına neden olan a-

fetlerdir. İnsanların yeryüzü imkânlarını gelişigüzel kullandıklarından da doğmuş olan pek çok yozlaşma alanı vardır. Bu kullanmaların bitki örtüsüne zarar verdikleri ve birçok hayvan türünün yok olmasına neden oldukları gibi, her birinin varlıklar üzerinde çeşitli baskınları olmaktadır. Şu veya bu nedenle yozlaşmalar, negatif alanlar oluşturarak varlıklar üzerinde kendi düzeyinde olumsuz etkilerle baskı yaratmaktadır.

Toplumda yer alan en küçük zıtlıktan, en yaygın hâle dönüşerek savaş niteliği kazanan pek çok etkiler de yozlaşma alanlarının meydana gelmesinde rol oynamaktadırlar. Aileden başlayarak en küçük kurumdan, daha kapsamlı toplumsal kurumlara doğru genişleyerek yankılanan etkileriyle daha pek çok yozlaşmalara neden olan etkiler doğmaktadır.

Tüm yozlaşmalar, yenilenme ihtiyacından kaynaklanır. Dünya ve üzerinde yaşayan bütün varlıkları, yepyeni bir şuurun meydana gelebilmesi için yenilenme çalışmasına girişmiş durumdadırlar. Varlığın üstün şuurlu kararıyla bu değişime ve yenilenmeye katılması, fizik

plânda yozlaşma alanlarıyla karşılaşmasına ve yoğun baskınlara altına girmesine neden olmaktadır. İnsan yaşadığı bu durumun, ihtiyaçları nedeni ile ortaya çıktığını fark etmediği için yakını.

Yozlaşmaların yoğunlaşması; kabuklardan sıyrılmak, onlardan kurtulabilmek için bir hazırlık devresidir. Çeşitli kademelerdeki bütün topluluklar, âdeta kader birliği içerisinde yozlaşma alanlarında yaşayarak yeniden bir oluşumun, yeni bir düzenlemenin ortak hizmetine dahil olmaktadır.

Doğal afetlerdeki etkileşimin hedefi, o bölgede evleri yıkılanlardan, hayatlarını kaybedenlerden çok, bu olayları en yakından ilgilendirenlere yöneliktir. Yenilenme, şuurusal bir değişimin ihtiyacına karşılık olarak yaşanan olaylarda insanlar, o olayın etkilerinden kendi içsel güçlerini elde edebilmek üzere yararlanabilmektedirler. Her varlık kendi ihtiyacı nispetinde, varlıksal olarak kendi talebine uygun bir olayla karşılaşmak suretiyle ortak alanlar kurarak, bireysellikten şuurusal bir bütünselliğe doğru geçişi kendi alanlarında kazanmaktadır.

Devre sonunun en yoğun sıkıntılarını yaşamakta olan varlıklar, üzerlerindeki eskiyip işe yaramaz hâle gelen kabuklarından sıyrılabilmek için gayret içindedirler. Sonradan gelecek olan yeni, daha üstün seviyeli devreye hazırlık için mümkün olan yozlaşmayı yaşamaktadırlar.

Hiçbir olayın amaçsız olmadığı gibi, yozlaşmaların da amaçsız olmadığı muhakkaktır. Kabullenmekte zorlandığımız en acımasızca olanlar da dahil olmak üzere bütün olaylar, belli bir amacın doğrultusunda negatif alanlar yaratmakta, toplumsal ve fiziksel yapıda geniş kitleleri etki altına almaktadır.

İnsanlarda bir değişimi gerçekleştirecek ve bir aşama yaptıracak olan ihtiyaçlarını giderecek talepte bulunulması, aynı talebi yaşayacak yozlaşma alanlarını yaratması, varlığın kendi elinin ürünüdür. Birbirlerine aktarılarak oluşan etki alanlarıyla varlık, kendi ihtiyacı olan zemini kendi hazırlar.

Yozlaşma alanında bulunmak varlığın ihtiyacını süratli bir şekilde son noktasına kadar tatmin edebilme imkânı bulabilmektir. Burada, kendi öz varlığından iyice uzaklaşıp tam anlamıyla maddeci tutum ve bencillik yaşanacaktır. Toplum yaşamının çok yönlü baskılarıyla karşılaşacaktır.

Eşkoşulan, put hâline gelen her şey yozlaşma aracı olur.

İnsanlar neden böyle bir yozlaşmanın baskılarına ihtiyaç duyarlar? Çünkü insanlar içinde buldukları hâllerinin farkında değildir. Gelişmiş benlikler, sağlamlaşmış kabuklar yüzünden böyle baskılara ihtiyaç duyulmaktadır. Kabuklar insanı kendi varlığından uzaklaştırmıştır. Benlikler âdeta gelişmiş ülkelerin yüksek, sağlam yapıları hâline gelmiştir. Daima ünlü olmak, farklı biri olmak amaçlanmıştır. Benliklere fazlasıyla sahip çıkılması, yüceltilmesi başlı başına bir yozlaşma alanıdır. Madde ile çok yakından ilgilendirilerek bilgiler edinilmiş, deneyimler yapılmış fakat bu arada varlık bulunduğu unutulmuştur.

Yozlaşma alanlarında

olmanın amacı, yoğun baskınlarla karşılaşılması, varlığın maddeyle olan bilgilenmelerinden sonra tekrar kendi aslına, gerçek varlığına dönebilmesine yardım içindir. İnsanlar kendilerinin ruhsal varlık olduklarını unutmalarına rağmen bu baskınlar altında kalarak kendilerini hatırlama, devamlı olarak şuursal yenilenmeler kaydetme yolundadırlar. Çektikleri acıların, sıkıntıların ardında, karanlık gecelerin bitiminde gelen gün ışığı gibi, yeni bir aydınlığa kavuşacaktır.

Baskınlar özellikle duygulara yöneliktir. İnsanın dünürsal yapısının duygusal olması ve dünürsal deneyimleri duygularının aracılığı ile algılaması baki-

mından, gelen basınçlardan duyu ve duygular etkilenmektedir. Beşerî değerlerin yıkılması ve insanca değerlerin ortaya çıkabilmesi öncelikle etkilerin duyulara ve duygulara yansımalarından sonra bilgilerin değerlendirilmesi yapılarak bir şuur yenilemesi şeklinde olabilmektedir. İnsan hayatının madenin etkisine daha yakın olması bu görev sırasında çok ıstırap yaşatmaktadır.

Yozlaşma alanlarının kurtulma isteği, kaçma yoluyla olmamalıdır. Bulunduğu durumu lânetleme yerine, o alanın, varlığın ihtiyacına göre olan bilgisini ortaya çıkararak aynı ortama ihtiyaç duyulmayacak bir hâle gelmelidir. Böyle bir alandan kurtulabilme ancak insanın kendisinde yaratacağı pozitif bir alanla mümkündür. Bir kimse, mekân olarak kendisini negatif bir alanda bulsa dahi, o alana karşı kendi özünden gelen pozitif etkiyle korunma gücünü gösterebilir. Bu da ihtiyaçların gerçek nedenini araştırmakla, isteklerin kaynağının neler olabileceğini, hangi durumlarda neler hissedildiğini anladıkça tedricen ortaya çıkar.

Yozlaşma alanları uyardırıcıdır. Varlığa kendisinde olan zayıflıkları gösterir, kendisini tanımaya yardımcı olur. O güne kadar kendisinde hiç fark edemediği pek çok yanını farkına vardırıır. Bir müddet yozlaşmanın batağına çakılıp kalınsa bile, bir an gelir ki, kendisinin zavallı durumunu hissedir. Öz varlığının gücü ile o alandan çıkmanın yollarını arar.

zde daima mevcut bulunan varlığın bilgisi, kendisine yaramayan durumları uyarmaktadır. Varlıksal sistemin daima öze doğru ilerlemesi ile yeni bilgiler alındıkça eski bilgiler arkada bırakılır. Yozlaşma, bir fizik plân uyarlamasıdır. Dünyasal olan her şey öz bilgisini korumakla beraber, fizik yapısında eskiyerek yenilenme ihtiyacı doğurur. Tanrısal bilginin tüm yansımaları fizik plânda bulunmaktadır. Varlığı şuurlandırıcı, geliştirecidir. Yeryüzünün öğrenim sistemi gereği, yaşanan her hâl, yapılan her iş, o an için çok değerli ve bilgi yüklüdür. Fakat verdiği bilgilerden sonra

özelliğini kaybeder, yerini yeni bilgilere bırakarak sö-nükleşir, kaybolur.

Düşünceler de pozitif alanları veya negatif alanları oluşturmaları bakımından büyük önem taşırlar. Yüksek seviyeli bir düşünce pozitif etkilidir. Aynı düşünce duygusallıkla negatif etkilenmeler altında kaldığında değerini kaybeder, seviyesini düşürerek yozlaşabilir. Negatif düşünceler negatif etkiler yaparak yozlaşma alanlarını meydana getirirler.

Yozlaşma, maddeleşmek, maddesel ortamda kaybolmaktır, değerini yitirmektir. Öze nispetle kabuklaşmadır. Duyguları da negatif etkilerden koruyarak seviyesini muhafaza etmek mümkündür. Duyguların kontrolü bu nedenle çok önemlidir. Amaç tanımak ve öğrenmekse varlığımızın negatif alanlara karşı galip gelebilmesini sağlayabiliriz. Gelecekteki bilgilere hazırlıklı olabilmek için yozlaşma alanlarının etkilerine karşı dayanıklılığı sağlayacak uyumun oluşmasına yardımcı olacak gücü elde ederek, pozitif alanlar oluşturulmalıdır. Yapılacak hizmetler de bu yönde olmalıdır ■

ADANA RUHSAL ARAŞTIRMALAR DERNEĞİ'NDEN

KONFERANS DUYURUSU

● **CUMARTESİ KONFERANSLARI** (Saat:14.30-16.30)

5 MART	Meditasyonun Amacı Nedir?	Sevim YUMRU
12 MART	Kader Nasıl Oluşur?-Sebep Sonuç Yasası	Engin EMİR (İRAD Üyesi)
19 MART	Video Gösterisi	
26 MART	Atlantis Uyarlığı	İlkay ATİLLA

Yer: Adana Ruhsal Araştırmalar Derneği Ramazanoğlu Cad. Kutlu Apt.
Kat:1 D:2 01130 ADANA Tel:(0322) 454 60 29

NOT: GİRİŞ ÜCRETSİZ VE SERBESTİR. GEÇ KALINMAMASI RİCA OLUNUR.

● Röportaj ● Röportaj ● Röportaj ● Röportaj ● Röportaj ● Röportaj

Dr. Krieg Gözlemlerini Aktarıyor...

FİLİPİNLER'DE RUHSAL ŞIFACILAR

Röportaj: Sigfried SCHMID

SORU: JUN LABO her insana yardım edebilir mi?

Dr. Krieg: Bana Jun Labo veya oğlu Nestor'un uygulayacağı tedaviyi faydalı bulup bulmadığımı sorsalardı, kesinlikle faydalı bulduğunu ifade ederdim. Sürekli gerçekleşen, ispat edilebilir iyileşmelere bakılırsa, onların metotlarından şüphe duyup duymamamız, anlamamız veya hissen kavramamız sonuçta önem taşıyor. Batı tıbbi "ölümcül" olarak nitelendirildiği bir hastaya, iyileşebilmesi için bir olanak sunmadığı sürece, Jun Labo, yüzde 85'in üstünde sağladığı iyileşme oranıyla, akademik tiptan üstün olacaktır.

Soru: Bu olayların içinde yer almış bir kişi, bu denli karmaşık bir cerrahi müdahale hakkında bir yargıya varabilir mi?

Dr.Krieg: Hayır, varamaz. Arkadaşlarım ve benim için, en büyük yardım Kuzey Filipinler'de, Baguiolu şifacı Victor Picardo'nun davetiyle, olayları tam yerinde tahkik etme olanağı oldu. Filipinler'e ilk gidişimizden bir kaç ay önce, Victor Picardo, Almanya'daki muayenehanemi ziyaret etmişti. Burada görüştüğü herkeste, olağanüstü bir etki bırakmıştı. Bunun nedeni yalnızca kendine has sakinliği ve mütevaziliği değil, alışılmadık metotlarla hastalara yardım edebilmesiydi. Maalesef bu yüzden yasalar ve devletle çok büyük sorunlarım oldu.

Bu insanların tedavi yetenekleri herhalde olağanüstü bir güzellikte olan vatanlarıyla da bağlantılıdır. Doğanın güzelliği ve ahengi insanların da işlenmiş ve bazılarını aklımızın almadığı yeteneklerle donatmış. Bu sevecen insanların zihniyetini anlamak için, onların bir yandan güçlü bir katolik dininin etkisi altında olduklarını, öte yandan da, doğa güçlerinin ve bu güçlerin bedensel ve zihinsel kombinasyonlarının bilgisine varmış olduklarını bilmek gerekir. Doğa güçlerinin incelenmesi akademik tipta yeni yeni

(Geçen Sayıdan Devam)

ve çekimsizlikle dikkate alınmaya başlanmıştır.

Soru: En iyi şifacılar neredeler?

Dr.Krieg: Zamanımızın en meşhur Filipinli ruhsal şifacısı Jun Labo, Luzon adasınının, Baguio şehrinde yaşıyor. Eskiden bir disko olan ve Jun Labo'nun bir şifa merkezi hâline getirdiği evi, şehrin çok dışında. Televizyon programında Labo'nun orada bir genelev işlettiğine dair duyurulan yalan yanlış haber, asılsız bir iftiradır.

Soru: Ruhsal şifacılar zengin mi oluyorlar?

Dr. Krieg: Eğer şahsî ekonomik durumunu, ülke ekonomisiyle karşılaştırırsanız, evet. Jun Labo'nun büyük evi, geniş maddî imkânlarının bir belirtisi. Ancak Labo ailesinin, çevredeki en iyi hâlli ailelerden olup, varlıklarının büyük bir kısmının, zengin bir Japon senatörünün kızı olan bayan Labo'ya ait olduğunu bilmek çok sayıda Japon'un Labo'ya gitmesinin sebebini açıklıyor.

Yatalak hastalara en iyi tedaviyi uygulamak için, şifa merkezine bir otel eklendi. Jun Labo'nun görevi, yatalak hastalara bakmak değil, onları ameliyat etmek olduğu için, bakımı personeline bırakıyor. Jun Labo ayrıca, Baguio'nun merkezinde, tıp doktorlarının çalıştığı bir kliniğin tüm masraflarını karşılamaktadır. Orada kendisi haftada iki kez, yoksul Filipinler'den ücret talep etmeden, onlara cerrahî müdahalelerde bulunuyor.

Jun Labo iyi para kazanıyor, ama çok çalışarak kazandığı parayı öteâleme götürecektir değil ya! Kazancını çoğu kez, yine insanlara yararlı olacak yatırımlara harcıyor.

Soru: Zenginliğe olan yaklaşım, bu kadar çok yoksulluğun hüküm sürdüğü bir ülkede, sermayeden şımarmış Batıninkinden farklı değil mi?

Dr.Krieg: Elbette, Batı insanının ruhsal ve

zihinsel olarak bedenine bakışı, yanlış bilgilen-dirmeye tamamen çarpıklaştığı için, hastalıklı bir uygarlığımız var. Sağlıkla yapılan yıkıcı tica-ret, öylesine ikiye bölünmüş oldu ki, insanlar her şeyi si-gortalara sömüren doktorlardan bekleyip, sağlıklarını için şahsen bir şey yapmaz oldular.

Sağlık, eczane ve hastahanelerden alınan ilâçlarla kötüleşiyor. Her şeye kanan eleştirici Batı insanı, beyaz önlüklü adamın yazdığı her şeyi, ilâcın prospektüsünü bile okumadan, tah-kik etmeden ve sonuçlarını düşünmeden yutu-yor. Bu insanların mantalitesine göre iyi bir ilâç, pahalı olmalı ve sigorta tarafından ödenmelidir.

Soru: Şifacıları tedavi görmek pahalı-ya mı mal oluyor?

DR. KRIEG:

Bence ödenen ücret makul. Ayrıca, daha önce de belirttiğim gibi, bir şeyin bedelini öde-meden, karşılığını ala-

mayız. Hatta bence Batı uygarlığındaki insanların büyük bölümü, doktoru veya şifacıyı kendi ceplerinden ödeseler, daha sağlıklı olurlardı. İn-san, ahlâksız bir sömürgeci oldu.

Fiyat, bir Batılı için, makulden de öte. Bir Batılı'nın tedavi ücreti günde 50 Dolar dolayında (bir gece kulübünde içilen bir şişe şampanyadan çok daha az). Bir günde, öğleden önce ve öğleden sonra olmak üzere iki kez tedavi uygulanıyor. Kanser gibi tedavisi bir hafta süren ağır vakalarda ücret 200 Dolar. Medyanın yaydığı olağanüstü ücretler yanlış ve tamamen asılsız.

Soru: Yerliler bu ücreti ödeyebiliyorlar mı?

Dr.Krieg: Jun Labo ameliyat sırasında transa girerek çalışsa da, güncel hayatında aklını kullanıyor. Jun Labo Batılı insanların çok sermayesi olan uygar bir toplumdaki geldiklerini ve tedavi gören kişinin ödediği ücretle, ülkesinin kalkınmasına aktif bir katılımı olduğunu düşünüyor. O, haftanın her günü 12 saat çalışıyor ve bir genel cerrah hastahanesini finanse etmesi gibi, kazancını yine hasta insanlara harcıyor. Ayrıca o, cerrahî bazda bir şifacı. Yerlilerden elbetteki ülkesinin standardında bir ücret talep ediyor. Bir yoksul olduğunu söylerse, hiç tahkikte bulunmadan, hiçbir ücret almıyor. Bu, Batılı bir hasta için de geçerli.

Soru: Jun Labo Batı açgözlülüğünün kurbani hâline gelemiyor mu?

Dr.Krieg: Jun Labo çok sevgi dolu bir insan ve 51 yaşından daha genç gösteriyor. Büro-sundaki duvarlar yardım etmiş olduğu insanların teşekkür mektuplarıyla dolu. Bu insanların çoğu Almanya'dan; tüm Avrupa ülkelerinden, Japonya'dan ve ABD'den geliyorlar. Bu yüzden Hoi-

mar Dittfurth gibi bir kişinin tedavisi hakkında böylesine taraflı ve yanlış haberlerle dolu bir yayın yapmasını anlayamıyor. Jun Labo, başarısına rağmen aslına sadık kalan insanlardan. Ruhsal yönlerini geliştirmiş insanlar mütevaziliğinin en yüce meziyetlerinden biri olduğunu ve mucizenin, onun içinde gizlendiğini bilirler. Sadece kurak toprakta yetişen arslan pençesini düşünün. Kendisini çok ciddiye alan insanın evrensel ve ruhsal boyutlar karşısında ne kadar küçücük kaldığını ve başkalarına iftira eden insanların çoğu kez ukalâ varlıklar olduklarını biliyor.

Soru: Yanında herkes film veya fotoğraf çekebilir mi?

Dr.Krieg: Bu, çalışmasına hayli engel olacağı için, hayır, Jun Labo genellikle yerlileri ameliyat ediyor, zaman zaman da Batılı grupları alıyor. Bunlar da giderek artıyor. Mesleğinin ardında dinî bir çalışma var ve kutsal yasalara dayanıyor. Bunun için vâcd içinde ve rahatsız edilmeyeceği bir çalışma olanağı gerekli. Bir kilisede dua ettiğinizi ve huzur içinde ruhsal dünya ile bağlantı kurmak istediğinizi düşünün; sürekli flaşlar patlıyor ve kameralar hep size yöneltilmiş.

Bu tür olaylara ancak zaman zaman izin verebilir. Yayınlanan faaliyetleriyle hayrete düşen kuşkucu Batı insanının maddenin ardında daha yüce, ruhsal bir şey olduğunu görüp öğrenmelerini sağlamak istiyor. Onu uzun zamandır tanıdığımız için ve çalışmalarını Batıda ciddiye alınmadığından "ameliyatlarında" bulunabilme davetini ve onları filme çekme olanağını elbette heyecanla kabul ettik.

Soru: Çalışmalarına katıldınız mı?

Dr.Krieg: Bekleyen hastalarla dolmuş, uzun ve aydınlık bir odaya girdik. Çoğu Japondu. Çoğunluk kanserli ve akademik tıbbın iyileştiremediği hastalardı. Örneğin tekerlekli sandalyeli yaşlı bir kadın kocasının yardımıyla Kanada'dan gelmişti. Ülkesinde geçirdiği kalp krizinden sonra ne konuşabiliyor, ne de yürüyebiliyordu. Jun Labo'nun yaptığı üç tedaviden sonra onu tekrar gördük; konuşabiliyordu ve odaya koltuk değnekleriyle, yardım almadan girdi.

Soru: Yalnız elleriyle mi şifa veriyor?

Dr.Krieg: Dinî bir hayatı var. Tedavi öncesi küçük bir heykelin önünde kısa bir süre dua ediyor. İlk hastası sedyeye yatıyor. Jun Labo ellerini hastanın karnının üstüne koyuyor ve karnını hafifçe ovuyor. Karnın üstünde kanamalar başlıyor. Elleri hastanın vücuduna girip, büyük bir doku parçası çıkarıyor. Elindeki dokuyu en yakın mesafeden, apaçık görüyoruz. Yara gözlerimizin önünde kapanıyor. Hasta acı duymuşa benzemiyor. Gülümseyerek kalkıp, bir sonrakine

yer veriyor. İkinci hastanın boynu, benzer bir usülle açılıyor. Büyük miktarda iltihap çıkıyor ve bir yardımcı tarafından temizleniyor. Fotoğraf çekebiliyoruz. Bir sonraki hastanın burnundan büyük bir kütle çıkıyor. Bir başkası gözünden "ameliyat" ediliyor. Göz yuvasından göz küresi alınıyor. Her şey sakın, fakat inanılmaz bir hızla cereyan ediyor. Biz oradayken, 25 kişiye müdahale ediliyor.

Sonra öğrendiğimize göre, bu tür müdahaleler için inanılmaz bir güç gerekiyor ve şifacı kondisyonuna göre, ancak belirli bir süre konsantrasyonunu bozmadan çalışabiliyor.

Soru: Bu gördükleriniz, sizlerde nasıl bir izlenim bıraktı?

Dr.Krieg: Olayları yerinde ve çok yakından izlediğimiz için "hilesiz" çalışıldığına şüphe yok. Hoimar Dittfurth'un belli olmayacak bir şekilde bez ve pamuk kullanıldığına veya kan gibi görünenin, kırmızılaşan bir sıvı olduğuna dair teorileri yanlış. Biz en yakın mesafeden, mantıken anlayamadığımız bir şey yaşadık. Fakat verdiğimiz bu ifadelere delil olacak film ve fotoğraflarımız var.

Jun Labo, bize ayrılırken şöyle dedi:

"Burada gördüklerinizi Alman arkadaşlarınıza nakledin. Onlara kendi doğru bulduğunuzu anlatın. Sizden bir şeyi çok rica ediyorum: Burada bir genelev işletmediğimizi Almanya'da duyurun. Karım bu yüzkararacı yalanlardan dolayı çok üzgün."

Akademik tıp, bu yaşadıklarımıza şarlatanlık dese de, bu yaşanan gerçekler görülmezlikten gelinemez. Sayısız insan şifacılar tarafından yardım gördü. Tüm bunların nasıl mümkün olduğunu mantıken kavrayamamış olsak da, pek çok insana gözlerimizin önünde yardım edildi.

Tıp otoriteleri tarafından "ölümcül" olarak nitelendirilen bir hasta için bu yöntemle iyileşme yolu, tutunabildiği tek umut oluyor. Düşüncesizce oluşturduğumuz ön yargılarla, böyle bir insana umudunu kesmeye hakkımız var mı?

Jun Labo ne zamandan beri ameliyat yapıyor?

Dr.Krieg: Tedaviyi filme çekmemizin ardından Labo ile yaptığımız sohbette, onun henüz dokuz yaşındayken bu gücü hissettiğini

ve aile çevresinde küçük tedaviler yaptığını öğrendik. Labo, hastalarının yüzde seksenini iyileştirebildiğini, en azından hastalığı hayli geriletebildiğini söylüyor. Yardım edemediği yüzde yirmisi ise, yabancı ülkelerden gelen hastalar

olup, kuvvetli olan kemoterapi ve ışın tedavilerinden güçsüz düşen bu kişilere, şifacıların kuvvetleri yetmemektedir. Oğlu şifa vermeye yedi yaşında başlamış.

Soru: Ameliyatlarını Batılı bir ülkede de yapabilir mi? Avrupa'da devlet tarafından verilmiş bir diploması olmadan vücuda müdahalede bulunmaktan hapse atılırdı herhalde. Biz de önemli olan sonuç değil, diploma nasılsa!...

Dr.Krieg: Labo birkaç sene önce New York'ta tıp doktorların kontrolü altında bir ameliyat yapmıştı. Kabiliyetlerini Almanya'da da bir grup doktor ve gazeteci önünde sunmasını teklif ettiğimde, hemen kabul etti. Tek şartı doktorlar odasının bunu resmen kabul etmesi. Fakat bu olayın gerçekleşeceği çok şüpheli, çünkü sağlık yasası, tıp doktoru olmayan birine ameliyat etmeyi yasaklıyor. Devlet diploması olmadan vücuda yapılacak herhangi bir müdahale çok ağır bir suçtur ve cezası vardır.

Soru: Jun Labo'ya makul bir fiyatla nasıl ulaşılır? Uçak bileti bile çok tutuyor. Yapılan aktarmalarla 18-36 saat arası tutan yolculuk da çok yorucu.

Dr.Krieg: Buna uzun zaman bir çözüm aradık ve sonunda tecrübeli bir dostla harika bir fikir bulduk. Bu dostla birlikte Labo'yla bağlantılı olarak, Mısır'a bir kültür gezisi organize edeceğiz.

Mısır yolculuğu, bu vazife için özel olarak kiralananmış bir Nil teknesiyle, Assuan'dan Kahire'ye uzanacak. Orada kültür ve günlük tapınak ziyaretlerinin yanısıra akşamları Nil teknesinde Jun Labo tarafından ameliyatlar yapılacak. Aynı fikirdeki insanlar için bu seminerler ve pratik çalışma içeren bir ezoterik akademi olacak. Yani uygun bir fiata Mısır'ı görmek, ülkenin kültürünü tanımak isteyenler, aynı zamanda Filipinli şifacıyı da ekibiyle ameliyat sırasında yakından görüp, ameliyat olabilirler. Bu gezi, ezoterizmle ilgilenen insanlar için olağanüstü bir olay.

Katılacakların sayısı sınırlı tabii. Bu ücret, Filipinler'e gitmekten çok daha ucuz geliyor, ayrıca Mısır'da Siegfried Schmid ve benimle yapılacak bu sıradışı kültür gezisi de fiyata dahil. Ruhsal yönlerini geliştirmek isteyen insanlarla, bu nedenle tutulmuş bir Nil teknesiyle yapılacak bu kültür gezisi, akşam konferanslarını ve Jun Labo'yla çalışmalar içeriyor.

Soru: Dr. Krieg, size bu röportaj için teşekkür ederiz.

"PSI JOURNAL"dan
Çeviren: Leyla YAVAŞÇA

DÜNYA DA YENİLENİR

Selman GERÇEKSEVER

DÜNYADA gerçek birliğin kurulacağı o güzel günlere insanlık nasıl ulaşacaktır? Bu, onun; bugünkü hırsı, açgözlülüğü, kibri, tatmin olmayan maddesel hazları, duyularının kontrolsüzlüğünden dolayı oluşmuş, "kabukları içerisindeki sabitliği" ile çok yakından ilgilidir: Zevkine göre yaşayan, Tanrısını yitiren ve etrafını geçici değerlerle kuşatan, vicdanî ve ruhanî olandan hoşlanmayan, hatta ne Tanrı'dan ne de tabiatın memnun olmayan, nefsinin tatmin etme susuzluğu içinde yanıp tutuşan, Tanrı sevgisi yerine (şehveti azdırır, gözyaşı döktürür) dünya sevgisini tercih eden nefsin zulmünde boğulmuş beşeriyetin, bu hırs ve açgözlülük hummasından kurtulması, onun pişmanlık duyup, kendi hâleden nefret etmesiyle mümkün olacaktır. Eş koşmalarından bilerek, isteyerek vazgeçmesiyle, bağımlılıklarını kendi elleriyle koparmasıyla mümkün olacaktır.

Kutsal metinlerde "doğal afetler/jeolojik olaylarla" sembolize edilerek anlatılmaya çalışılan "beşerî kıyamet" (yani insanın şuurda, anlayışta kıyam etmesi, uyanması) budur işte. Bu kuşkusuz çok ıstıraplıdır. Bu bakımdan kıyameti, binaların yıkılması, yerlerin yarılması, yerlerden ateşlerin çıkması, insanların helâk olmaları vb. tarzda, basit ve dar anlam içinde anlamamak daha yararlı olur. Bu zaten dünyanın kendi jeolojik yapısındaki genel değişimdir. Onun (dünya küresinin ve onun organizatörünün) kendi kıyamıyla ilgili tezahürleridir. Bunun önüne hiçbir varlık geçemez. Dünya da yenilenir, yeni yeni dengeler içinde varlığını sürdürür. Ama insan için kıyam etmek; eş koşmalarından bilerek isteyerek vazgeçmesidir. Kendi dışına ördüğü koza kabuğunu delerek, parçalayarak gerçek bağımsızlığa kavuşmasıdır. Ruh varlığı için, kabuklar içinde sa-

bitleşip kalmak kadar ürküntü verici bir şey düşünülemez. İşte bu yaklaşımla; siz şimdiden eş koştuğunuz şeyleri yeniyorsanız, "kıyam"ı zaten yaşıyorsunuz demektir. Kozanızı şuurlu olarak kendi kendinize inceltiyorsunuz demektir. Dolayısıyla böyle bir insan için ayrıca bir kıyama gerek yoktur. Son bir imkân ve rahmet olarak genel kütleyi (kendi kıyımlarını şimdiye kadar kendi kendilerine gerçekleştirilmemiş olanları) kıyam ettirecek şok tesir olanca ağırlığıyla dünyanın üzerine çöktüğü zaman, siz o işleri daha önceden halletmiş olmanın olgunluğu ve gücüyle kozalarından çıkmaya çalışan kardeşlerinize yardımcı olabilirsiniz.

O hâlde; kendi kıyametimizi mümkün olduğu kadar erken başlatmak zorundayız. Bu nedenle, yakın gelecekte kurulacak dünya birliğinde uyumlu bir birey olmak istiyorsak; hiç durmadan kendimizi tanıyalım, kendimizi anlayalım, kendi varlığımızı bilelim. Bir insanın ve herkesin, özellikle devre sonunun şu son günlerinde, dünya gezegeni için mukadder olan birliğin arifesinde; (herkesin) kendini tanıması için kendisinde, kendisinden olmayan nelerin bulunduğunu bil-

Dünya da yenilenir

mesi ve bunlarla mücadele etmesi, kendi kurtuluşu ve topyekûn dünya insanlığının kurtuluşu için gereklidir.

Böyle bir gelişim ve kurtuluştan sonra, yeni dönemdeki birliği, insanlar; birbirlerini hiçbir ayırım yapmadan insan olarak sevebilenin huzuru içinde idrak edeceklerdir. O sevgi, sadece vermeye dayanan, duygusallıktan uzak, tersine dönüşmeyen bir sevgidir. Dolayısıyla yeni dönemde sevmek demek, başkalarının gelişmesine hizmet etmek demektir.

Böyle bir birliğe ulaşılabilmesi için; bugünlerde (yeni dönemin arifesinde) insanlığın bilerek ya da bilmeyerek ihtiyacını duyduğu, şiddetle ve acilen muhtaç olduğu şey, alışık olduğumuzdan çok değişik ve her şeyi adil bir şekilde götürecektir. Mevlâna'nın asırlarca önce söylediği gibi, "Dünkü, dünle gitti, a cancağızım. Bugün dünya yeni. Şimdi yeni şeyler söylemek lâzım." Çünkü mevcut olan bilgiler ve kurumlar (yukarıda söz konusu edilen) adaleti sağlayacak kapasitede değildir. Hiç biri insanın vicdanını tatmin edecek düzeyde değildir. İnsanlar; neden, niçin, nasıl sorularını sormayacak şekilde bir bilgiye kavuştukları vakit gerçek adalet doğar. Ama siz o soruları 21. yüzyıla birkaç yıl kala hâlâ soruyorsanız, hiçbir kurum size bu bilgiyi verememiştir. İnsanlar, dayanışma, birlik ve beraberlik anlayışı içerisinde "insanlık hüviyetini" kazanamazsa, kendisini dünya evinde yaşayan insanlık ailesinin bir ferdi olarak göremezse, yeni dönemin arifesinde, büyük dünya birliğinin arifesinde pek çok sıkıntılar, daha çok sıkıntılar yaşayabiliriz.

Sorumuzu yineliyoruz: Dünya insanının asırlardan, binlerce yıldan beri bilerek ya da bilmeyerek özlemini çektiği "Dünya Birliği" nasıl kurulacaktır? Yukarıdaki açıklamalarımıza ek olarak biraz daha düşünebiliriz: Söz konusu "birlik" için dayanışma çok önemli bir faktördür. İnsanlık genel kütle olarak bunu beceremediği için; denediği

dayanışma ve yardımlaşma hamlelerinin altında hep egosundan kaynaklanan menfaatleri ve dünyasal endişeleri olduğundan dolayı gerçek mutluluğu da bulamamıştır. Bunu yapamadıkları için, sahte mutluluklar içinde avunmaya çalışıyorlar.

Sokaklarda, sinema ve tiyatrolarda ve hatta her zaman televizyonda mutluluk reçetesi sunan haberler, sözler ve resimlerle karşılaşyoruz. Büyük ölçüde bedensel konfordan hareket etmek suretiyle, ama "Neden mutlu olmak gerekir? Mutluluk bir amaç mıdır?" gibi sorulara yanıt aramadan, düşünmeyi bile aklına getirmeden yaşayıp gitmektedir. Yaklaşık 1,5 asırdan beri mutlu olmak sloganı her tarafta sürekli bir şekilde devam etmektedir. Ondan önce insanlar böyle bir şey düşünmezlerdi. Çünkü huzur içindeydiler, mutluydular. Çünkü büyük bir beşerî dayanışma vardı.

Şimdiki gibi gayri ciddi bir şekilde değil, parsellenmiş bir şekilde değil, kimileri kimilerine yardım eder şekilde değil. Herkeste birbirine karşı dolaylı ya da dolaysız bir dayanışma hâli vardı.

Her türlü birlik ve huzur için dayanışma çok önemli bir faktördür. Dolayısıyla insanlık, kendisi için mukadder olan yeni dönemdeki birliğin temellerini atabilmesi için, evrensel olan Yardımlaşma ve Dayanışma yasasına şuurulu olarak uymak zorundadır. Evrensel olan bu kanuna uyabildiği ölçüde insanlık özlemini her zaman içinde hissettiği birliğe kavuşacaktır. Birliğe dönüş, yardımlaşma ve dayanışmayla olacaktır.

Bu şekilde bilebildiğimiz ve bilmediğimiz birçok etmenlerin biraraya gelmesiyle oluşacak BİRLİK, tüm küreyi tesir altına alabilecek, fevkalâde yüksek ve güçlü bir ortak alandır. Bu alanın etkisi altında varlıklar genel ahengi sarsmadan, kendi ihtiyaçları çerçevesinde kalarak tekâmülün daha da ileri aşamalarına yönelmeleri mümkün olacaktır.

İNSAN DOĞASINI ARAŞTIRMA DERNEĞİ'NDEN (İDAD) KONFERANS DUYURUSU

16 MART Parapsikolojinin Çağımızdaki Durumu Fulya DEMİREL

Saat: 14.00-16.00

Yer: Kadıköy Belediyesi Kültür ve Sanat Merkezi

Caddebostan, Bağdat Cad. Haldun Taner Sk. Kadıköy/İSTANBUL Tel: (0216) 360 90 95

NOT: GİRİŞ ÜCRETSİZ VE SERBESTİR. GEÇ KALINMAMASI RİCA OLUNUR.

Yaşanmış Ruhsal Deneyimler

ÖTE ALEMDEN GELEN YARDIM

Annem Jane Palmer Bellingher yaptığım doğumların ardından hep yanımda bulunurdu. Ama son çocuğumun (bir erkek) doğumundan yedi ay önce kanserden öldü. Çok acı çektiği için ona hamileliğimden bahsetmemiştim.

1960 yılı Haziran ayında zor bir doğum yaparken, öyle bir an geldi ki, kendimi kaybettim. Aniden karşımda annemin yüzü şekillendi. Hastalanmadan önceki hâlindeki gibi gözüküyordu. Yüzündeki siyahlıkla, siyah kadife üzerindeki bir akik taşına benziyordu.

Bana "Şu an gayet iyisin Ellen, gayet iyi" dedi. Sanki onun söylediklerini kulağım-la değil de zihnimle duyuyordum.

Hastane odasında yatarken yaşadığım o deney aklımdan çıkmıyordu. Gördüklerim her şeyden daha somut ve daha gerçektir. İnsanların beni aptal yerine koymaması için bu deneyimimden bahsetmedim. Ama yaşadıklarımı paylaşma isteği o kadar ağır bastı ki sonunda konuyu doktorum G.M. Fredericks'e açtım. Kendisi yıllardır aile doktorumuzdu ve annemi çok iyi tanıyordu.

Benimle dalga geçeceğinden çok korkuyordum, ama beni ciddi ve dikkatli bir şekilde dinledi.

Fenomeni anlattıktan sonra bana, "Evet seni anlıyorum, tahminimce seni kaybetmek üzere olduğumuz sırada annenle görüştün. Seni geri getirmek için çok uğraştık. Eminim anneni görmek seni çok sevindirmiştir." dedi.

ÖBÜR DÜNYADAN ZİYARET

Babam Eugene Ferrington'a her zaman çok yakın olmuştumdur. 1968 yılında babam ağır bir kalp krizinin ardından vefat edince, çok üzüntülü günler yaşadım. Onu düşünmeden geçen hiçbir günüm olmuyordu. Geceleri zihnimdeki son düşünceler, onun için ettiğim özel dualardı.

Yaşam devam ediyordu ve benim düşünmem gereken üç küçük çocuğum ve kocam vardı. New York'ta yaşıyorduk. Hâlâ babamı düşünmeye devam ediyordum ve her gece dua ediyordum. Bir gece babamı yatağımın baş ucunda gördüğümde hiç şaşırmadım. 1969 Temmuz ayıydı. Gevşek bir hâlde uyku ile uyanıklık arasındaydım. İşte babam açık seçik gözümün önündeydi.

Bana şöyle dedi: "Minnie'nin bu perşembe bize geldiğini görüyorum." O anda halamın (Minnie) bir senedir kanserden yattığını hatırladım. Hepimiz onun için dua ediyorduk.

Ben yüksek sesle, "Ya bana ne olacak?" diye sordum. Babam gözden kaybolmadan önce bana "Hayır, sen bir süre daha orada kalacaksın." dedi.

Bu sohbet bana o kadar doğal gelmişti ki, görüntüden hiç şüphe etmeden uykuya daldım. Bir hafta sonra 48. yaş günümü 17 Temmuz gününde kutluyordum. Ama bu aynı zamanda babamın bildirdiği gibi halamın vefat ettiği gün oldu.

Uzun yıllar o geceyi düşünmüşümdür ve o geceyi hâlâ dün gibi hatırlarım. Aslında

bunun sadece bir imajın olduğunu kabul edip dikkate almayabilirdim, ama babamın söylediklerinin gerçekleşmesi beni onunla konuştuğumuza inandırıyor.

BİR KIŞ ÇİÇEĞİ

Çiçeklere karşı özel bir ilgisi olmamasına rağmen kapı komşum Charles Marin'in oldukça bakımlı bir bahçesi vardı. Garajının yanına ekmesi için kızkardeşinin verdiği bir çiçeğe pek sevinmemişti, ama onu da kırmak istemiyordu. Çiçeği istemeye istemeye ekti. Çiçeğin yıllık gelişimini mutfak penceresinden seyrediyordum. Bu çiçeğin cinsini tam olarak saptayamamıştım. Kadife çiçeğine benziyordu. Kızıl renkliydi.

Her neyse, bir gün elinde bu çiçekle bana geldi, çiçeği bana vermek istediğini söyledi. Çiçeklerin bakımından bıktığını söyledi.

Onu garajımın arkasına ekdim. Bulaşık yıkarken hayranlıkla bu güzel çiçeği seyrediyordum. Onu çevrede görmek çok hoşuma gidiyordu.

Kısa bir süre sonra Charles bir kalp krizi sonucunda öldü. Bana zaman zaman burdan ayrıldıktan (öldükten) sonra yaşayacağına ve bana bir işaret vereceğini söyledi: O çok iyi bir dosttu.

Ocak ayında toprağa verildi. O kış çok fazla kar yağdı. Garajımın arkasına gidip kuşları beslemek için karları temizleyerek bir yol açtım. Tahmin edin ne gördüm? Temizlediğim karlar altından kızıl renkli bir ağaççiçeği çıktı. Bu çiçek asla kışın yetişmez ve yetişmeyecektir de.

Dostum Charles, her neredeyse, sözünü hatırladığın için sana teşekkür ederim. Hiçbir ağaççiçeği beni bu kadar duygulandırmamıştı.

BÜYÜKANNENİN ELLERİ

Hazel Miller Sanders'in en büyük torunuydum. Ölümüne dek aramızda çok özel bir ilişki sürmüştü ve ölümünden sonra da sürüyor!

Çok zeki, çok yetenekli, çok orijinal bir insandı. Ölmeye çok meraklıydı; kâinatla ilgili devamlı daha çok şey öğrenmek istiyordu; ölüm sonrası yaşam da buna dahildi.

Bize sık sık "öteâlem" dediği yerle ilgili şeyler anlatırdı. 1965 yılında Anderson'da (Güney Carolina) tıbbi olarak ölmüştü. Ama hemen sonra hayata döndürülmüştü. Daha sonra sık sık bize orada geçirdiği deneyimleri anlatmıştı.

Çiçekler arasında çok güzel bir yerde, barış ve huzur dolu bir atmosferi olan yerde dolaştığını ve bilinmeyen bir kadere doğru ilerlediğini söylüyordu. Sokakların İncil'de anlatıldığı gibi altın kaplı olup olmadığına dikkat etmediği için üzülmediğini ifade ediyordu.

Bana bu tür şeyler anlattığında çok mutlu oluyordum. Öyle özel bir iletişimimiz vardı ki onun 1976 Temmuzundaki ölümünden sonra gerçekleşen olay beni hiç şaşırtmadı. Odamda üzgün yatarken aniden sıçradım ve büyükannemin halisiz holden gelen ayak seslerini işittim.

Büyükannem oturma odasına geldiğinde yatıyordum. Onu ayakta bana bakarken gördüm. Sonra bana doğru yaklaşıp iki eliyle başımı ellerinin arasına alıp sevgiyle her şeyin daha iyi olacağını söyledi.

Acaba onu bir daha görebilecek miyim diye düşünürüm. Bu benim için harika bir deneyimdi. Büyükannem ruhunun hâlâ yaşadığını, fizik bedeninin ölmesinden sonra bize bildirmişti.

(Çeviren: Burak ERKER)

Kaynak: Fate Dergisi, Temmuz 1990)

META FM Yeni Çağın Radyosu

105.6 DİNLEYİNİZ DİNLETİNİZ

RUHSAL AKTÜALİTE

Bugünkü RUHSAL AKTÜALİTE köşemizde sizlere yerli bir olay aktarıyoruz. Tabii haklısınız; her zaman Amerika'dan, Avrupa'dan olacak değil ya!.. Bizde de ne ruhsal deneyimler yaşanmış ve yaşanıyor. Aslında, daha önce de çeşitli vesilelerle belirttiğimiz gibi, Anadolu kültürü bu tür vakalar bakımından çok zengin. Ama bizim insanımız ya bu tür deneyimleri başkalarına aktarılamayacak kadar doğal ve sıradan bulur, ya da bu gibi haletleri başkalarına söylemenin "günah" olacağı inancına kapılmıştır. Belki de alaya alınmaktan, dışlanmaktan çekinir söylemez. Bu nedenle yazılı metinlere de geçmez, unutulur gider.

Ama aşağıda deneyimini aktaracağımız, Fethiyeli abonelerimizden Sayın H.Y. böyle düşünmüyor. Bize gönderdiği mektubunda da belirttiği gibi, kendisinin başından geçen bu olayın haletini, bilgisini başkalarıyla da paylaşmak istiyor. Başkalarının da ondan yararlanmasını, bu tür binlerce vak'aya yurdumuzdan bir tane daha eklenmesini istiyor. Bu dileğine biz de içtenlikle katılıyor ve kendisine teşekkür ediyoruz.

Ölüm ötesinin ve ölümden sonra hayatın devam ettiğinin kanıtıyla ilgili, ölümün sadece "geçiş"ten ibaret bir şuur kaymasından başka bir şey olmadığını kanıtıyla ilgili ilginç bir olay. Olayın sahibi abonemiz Sayın H.Y. eşiyile birlikte yaşadığı deneyimi o kadar akıcı bir ifadeyle ve içtenlikle, konuşur gibi yazmış ki, bu orijinalliğinin doğallığı içinde, olduğu gibi sizlere sunmak istiyoruz:

Yedi sekiz yıl önce İstanbul, Ümraniye'de oturuyorduk. Eşim E. semtteki lunaparkın yöneticiliğini yapıyordu. Yanında çalışan K. isminde çok sevdiğimiz bir delikanlı vardı. O da bizleri severdi. Bir gün çok bü-

yük ısrarla kendi çakmağını eşimin çakmağıyla değiştiriyor. "Hatıra olur." diyormuş. Eşimin bunu kabul etmeme sebebi ise K.'in çakmağı altın kaplama, maddî değeri fazla olan bir şey, eşiminki Renson. E. akşam eve geldiğinde istemeyerek aldığı çakmağı bana verdi: "Al bunu, sakla." deyip olayı anlattı. Bir müddet sonra başka bir lunaparkı kurmak için beraber Rize'ye gittiler. Lunapark kurulduktan sonra E. İstanbul'a döndü. K. orada bir kıza aşık olmuş, Rize'de kalmaya karar vermiş. 2 ay sonra bir trafik kazasında K'in aramızdan ayrıldığını öğrendik. İlk üzüntü ve şaşkınlık anları geçtikten sonra, kocamın aklına çakmak geldi. Evde çılgınlar gibi çakmak arıyordum. Yok, yok. Evin içinde çakmağı kaybetmiştim. Şimdi olayı tam hatırlayamıyorum ama kocamın bana emanet ettiği şeye sahip çıkamadığım için, evin içine gergin bir hava girdi. Hatta kocam olmayacak şeyler söyleyip işi hakarete kadar vardırı. Evin içinde küs gibiydik. Tam bir buçuk ay sonra bir geceyarısı eşim beni uykudan uyandırdı. "Kalk H., çakmak evdeymiş." dedi. "Yine mi çakmak! Yeter artık." diye isyan ettim. "Allah aşkına rüyamı dinle." dedi. Rüyasında K. eşimden aldığı çakmağı gösterip, "Bak abi, hâlâ kullanıyorum." diyormuş. Eşim de ona, "Orada sigara içiriyorlar mı ki?" diye sormuş. Sonra da onun çakmağını kaybettiğimizi, küçük oğlumuz S.'ın (o zaman 5 yaşındaydı) balkondan atmış olabileceğini söylemiş. K. de "Yok abi, senin yanışın var, çakmak büyük kutuda." demiş. Ve kaybolmuş. Hakikaten ertesi gün gardrobumuzun yüklük bölümü büyük kutu görüntüsündeydi. Çakmağı orada buldum. Buna hayret etmiyorum. Hayret ettiğim, anlayamadığım şey, çakmağı elime aldığı zaman sıcacıktı; metal kendi kendine ısınmazdı ki... Neyse...

Sevgili K.'in bize bu yardımıyla iki yönden faydası dokunmuştu: İki mâlum; evimizdeki geçimsizlik düzelmişti. Ama benim için ikincisi daha önemliydi. Eşim benim Ruh ve Madde yayınlarını takip etmemi saygıyla karşılıyor. Hatta, okumasa bile, aylık dergimiz eşimin adına geliyor. Abone üç-

retini aksatmamaya çalışıyor. Ona sadece aktüalite sayfasından bahsediyorum. Başka insanların da buna benzer olaylar yaşaması sanki onu rahatlatıyor.

R.M'nin notu: Okuyucularımızdan bu tür deneyimlerini bize göndermelerini diliyoruz ■

EŞKOŞMALAR (İDANTİFİKASYON) Baştarafı S. 9'da

herhangi bir şeyle eşkoşmanın nedenidir. Korku direnç gösterir, durdurur; dolayısıyla kendini savunma durumundaki insanın, engin bir denizde cesaretle yol alması mümkün müdür? Gerçek ya da mutluluk, benlik yollarına seyahati göze almadan kişiye ulaşamaz. Demir atmışsanız, uzağa gidemezsiniz. İdantifikasyon bir sığınaktır; sığınak koruma gerektirir, oysa korunan şey çok geçmeden yıkıma uğrar. İdantifikasyon kendi kendini yıkımı da getirir; bundan dolayı çeşitli idantifikasyonlar arasında sürekli olarak çatışma mevcuttur.

İdantifikasyon ne kadar büyükse, anla-

yışa karşı gösterilen direnç de o derecede büyük olur. Eğer insan ister dışsal, ister içsel olsun, idantifikasyonun işleyişinin farkına varırsa, dış tezahürün içsel taleplerinin bir yansıması olduğunu görürse, o takdirde kişi için gerçeği keşif ve mutluluk imkânı doğabilir. Kendisiyle eşkoşan kimse özgürlüğü asla bilemez; oysa gerçek, ancak özgürlük ortamında ortaya çıkar ■

("YAŞAM ÜZERİNE YORUMLAR")

adlı kitaptan çeviren:
Erol KONYALIOĞLU

İZMİR RUHSAL ARAŞTIRMALAR DERNEĞİ'NDEN KONFERANS DUYURUSU

DERNEK MERKEZİ

● SALI KONFERANSLARI (Saat:19.00-20.30)

1 MART	Çaba ve Yaratıcılık	Reşat GÜNER
8 MART	Kader Nasıl Oluşur?	Engin EMİR
15 MART	Devre Sonu Tesirleri	İsmet YALÇIN (ARAD Üyesi)
22 MART	Dünyanın Açıklanamayan Gizemleri	Gündüz ÖGÜT-Barış ÖGÜT
29 MART	Bilimin Bugünü, Yarını	Cengiz ÇEVRE

Yer: İzmir Ruhsal Araştırmalar Derneği, Kıbrıs Şehitleri Cad. 1452 Sok. No:7
Kat: 2 D:2 Alsancak/İZMİR Tel: (0232) 464 00 17

■ TÜRK AMERİKAN DERNEĞİ

5 MART UFO Gerçeği

Elvan ÖGÜT-Gündüz ÖGÜT

Yer: Türk Amerikan Derneği Salonu, Alsancak/İZMİR

Saat: 14.30-16.30

■ ADANA (ADRAD İşbirliğiyle)

12 MART Kader Nasıl Oluşur?-Sebep Sonuç Yasası

Engin EMİR

Yer: Adana Ruhsal Araştırmalar Derneği, Ramazanoğlu Cad. Kulu Apt.

Kat:1 D:2 01130 ADANA Tel:(0322) 454 60 29

Saat: 14.30-16.30

NOT: GİRİŞ ÜCRETSİZ VE SERBESTİR. GEÇ KALINMAMASI RİCA OLUNUR.

ANKARA RUHSAL ARAŞTIRMALAR DERNEĞİ'NDEN KONFERANS DUYURUSU

DERNEK MERKEZİ

● SALI KONFERANSLARI (Saat:19.00-20.30)

8 MART	Ölüm Sonrası Durumumuz	Kemal ERDER
22 MART	Hologram Gerçeğinin Sentezleyici Rolü	İsmet YALÇIN

● CUMARTESİ KONFERANSLARI (Saat:14.00-16.00)

5 MART	Büyük Değişimin Eşiğinde	Selim KARABİYİK
19 MART	Varlıksal İlişkiler-"Varlık Bilidiginden Sorumludur"	Atilla UYSAL

Yer: AnkaraRuhsal Araştırmalar Derneği,
Necatibey Cad. No: 72/7 06430 ANKARA Tel: (0312) 229 54 46

■ TÜRK KOOPERATİFÇİLİK KURUMU

26 MART Evrensel Esneklik ve Uyum Mekanizması

Tarık ARIKDAL (MTIA Üyesi)

Yer: Türk Kooperatifçilik Kurumu Mithatpaşa Cad. No:38/A ANKARA

Saat: 14.00-16.00

■ İZMİR (İRAD İşbirliğiyle)

15 MART Devre Sonu Tesirleri

İsmet YALÇIN

Yer: İzmir Ruhsal Araştırmalar Derneği, Kıbrıs Şehitleri Cad. 1452 Sok. No:7

Kat: 2 D:2 Alsancak/İZMİR Tel: (0232) 464 00 17

Saat: 19.00-21.00

NOT: GİRİŞ ÜCRETSİZ VE SERBESTİR. GEÇ KALINMAMASI RİCA OLUNUR.

SADIKLAR PLÂNI'NDAN RUHSAL TEBLİĞLER

Celse: 118

8.3.1968

BEDENLİ ve BEDENSİZ AYRIMI GERÇEKTE YOKTUR

"Kâinatınızın içinde her hadise ve imtihan vasatı, kademeli bir sistem dahilinde yönetilir. Bu yönetilme, her şeyden azamî derecede istifade etmek ve her şeye azamî derecede hürriyet vermek suretiyle tecelli eder. Kâinata gayri meskûn hiçbir şey yoktur. Ya bilkuvve kendisi meskûndur veya sonradan iskân edilmiştir. Şüphesiz, Kadir-i Mutlak'ın sonsuz bilgisi, tekâmül basamaklarını muhtelif plânlara ayırmış, bunları bedenli ve bedensizler olarak tefrik etmeden, sadece tekâmül vetireleri ile birbirinden ayrı tutmuştur. Sizin üstün bir realite olarak gördüğünüz bir realiteyi bizatihi yaşayan varlıklar olabildiği gibi, tasavvur edemeyeceğiniz realiteleri de bir hâl olarak yaşayan varlıklar vardır.

Sizler bedenli yaşayışla bedensiz yaşayışı büyük bir uçurum olarak görmektesiniz. Bu yanlış bir telâkkidir. Bedenli yaşayış veya ruhî yaşayış arasında pek az bir fark vardır. Bu farkın koyulaştığı yerler seviyenin düştüğü, şuurun çok daraldığı, tesirin kabalaştığı vasatlardır. Halbuki seviye yükseldikçe, ruhî yaşayışla maddî yaşayış arasındaki bağlar çok incelik, atbaşı olurlar. Yani varlık hem maziinin liyakatine göre elde edebildiği şuuruna sahiptir, hem de şu anda yapmış olduğu hareketlerinin sebebini bilir."

SÖZLÜK

Vasat	: Ortam
Tecelli etmek	: Görünmek, belirlemek
Bilkuvve	: Düşüncede
Vetire	: Süreç
Telâkki	: Fikir
Tefrik etmek	: Ayırmak
Bizatihi	: Kendiliğinden

KİTAPLAR ARASINDA

GİZLİ YOL

Kitabın adı/Özgün adı

GİZLİ YOL

SECRET PATH

Yazarı/Çevireni

Paul BRUNTON

Güneşi AKOL

Sayfa Adedi ve Baskı Tarihi

152 Sayfa, 1993

Fiyatı: 55.000 TL.

RUH ve MADDE DERGİSİ * YAYINLARI

P.K. 9 80072 Beyoğlu - İSTANBUL

Ç AĞLAR boyunca, birbirinden farklı gibi görünen bilgi kaynaklarının üzerinde uğraştığı, başarmaya çalıştığı şey aynıdır: İnsana, kendini bilme konusunda yardım etmek, onların bu yoldaki uzun yollarını aralamak.

Kendini bilmek konusu ad, soyad; mesleği, yaşanılan bölgeyi tanımak, geleceğe dair refah plânlarını uygulamak değildir elbette. Burada anlatılmak istenen şey, maddî bedenin üstündeki Ben'i tanıtmaktır. O gören fakat görülmeyen, duyan fakat duyulamayan, sezen fakat sezilemeyen "Yüksek Ben"i fark ettirmektir. Çünkü garip ama garip olmayan Yunus'un dediği gibi, insanda bir Ben vardır, ben'den içeri.

Bu uğurda nice yaşam biçimleri, nice ıstırap okulları nice teknik uygulamalar önerilmiş, uygulatılmıştır. Ama bu uygulamalar hep

özel olmuş, gizli kalmıştır. Çünkü bilinmektedir ki, insan, gerçek insanı ancak kendi iç dünyasında sezebilecek, ışık tutabilecektir. Sessizliğin ardındaki büyük sesler kulakları tırmalamalı, tüyleri ürpertmeli, sezgi kanallarını parçalamalıdır.

Bunun için de kişi gevşeme ve derin düşünme uygulamaları yapmalıdır. Bu sayede sinir sisteminde süküneti, enerjisinde yenileşmeyi ve sağlıkta iyileşmeyi sağlayacaktır. Duygulardan örülü bedene bağlı olan ben'ine hâkim olabilecektir.

Asya'da yaptığı sürekli yolculuklar sırasında ruhsal yapısını güçlendirmeyi öğrenen Paul Brunton, bunu Gizli Yol adlı kitabında okuyucularla paylaşmayı amaçlıyor. Doğu felsefesi üzerinde kaynaklarında büyük araştırmalar yapmıştır. Brunton, kendini bilme macerasına girmeye hevesli okuyuculara bir ışık tutuyor bu eserinde ■